

LUCEAFARUL

CULTURAL-SOCIAL

**REVISTĂ PENTRU PROPĂȘIRE CULTURALĂ
ȘI ARMONIE SOCIALĂ**

Director: IOAN N. CIOLAN

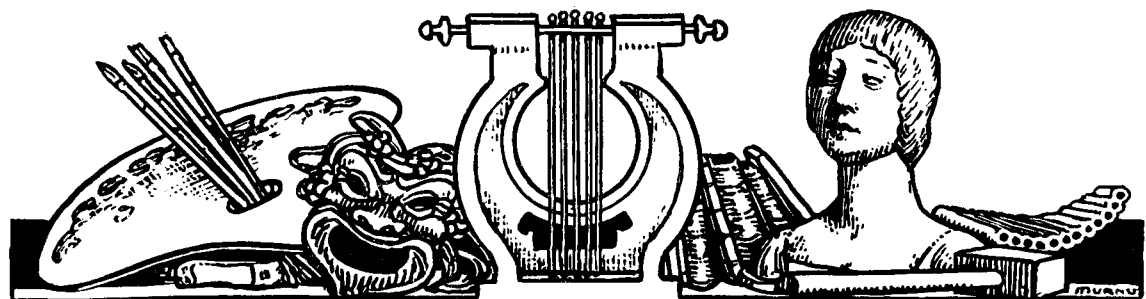
Redactor: PETRU OLARIU

**APARE LUNAR SUB AUSPICHIILE ASOCIAȚIEI
INVĂȚĂTORILOR DIN JUDEȚUL SIBIU**

Anul II • Octombrie 1935 • No. 8

SIBIU, LA 15 OCTOMVRIE 1935

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: SIBIU, STRADA GH. LAZĂR No. 21

LITERATURA ȘI ARTA

Sonnet

*Ați auzit vr'odată-'n miez de noapte
Cum tremură frunzetul și suspină,
Cum plâng pe drumuri apele-'n surdină
Și gem pe maluri sălciile toate?...*

*Dintr'un izvor — o undă cristalină
Mi-a deslegat a nopții taină-'n șoapte:
E murmurul durerilor din gloate
Ce trece frânt spre pace și odihnă*

.....
*Pe aripele firii oboșite
— In noaptea tainică și solitară —
Adorm durerile neîmblânzite...*

*Ca dimineața să se-'ntoarcă iară
— Tot mai tăcute și mai potolite —
In suflete uitate de cu seară.*

Aurelia Pop.

Din cele trecute vremi...

Dăscăluțul

Întind memoria peste dâmbul celor treizeci și ceva de ani și peste postata celor patru județe și-l caut pe titirezul acela de om, căruia-i ziceau oamenii din sat: dăscăluțu', copiii de școală îi spuneau: domnu', iar noi, cei cari mâncam aceeași pâine cu el, îi ne adresam, frate Drăgulete.

Și ce cauți, găsești. Îl prind cu aducerea aminte așa cum îl găseam, de câte-ori treceam râpele Târului, cari se uniră între satele noastre, ca o piedecă, de-a nu se putea fura fetele așa ușor, cum ni le lăcomiau vecinii, pentrucă le merse vestea în lume de harnice și frumoase ce erau.

Pe omulețul acesta, cât o schioapă, îl nimeram mereu la treburile, ocupat, frământat de gânduri, par'că el avea să descopere inima pământului.

Spuneau cei cu cari s'au nimerit de-odată descărcați pe acele plaiuri, că de cum a pus piciorul în sat, a prins și ruda de îndrumare a norodului.

De aceea, când îl căutai, îți scăpa printre degete: că-i în Primărie la sfat, că s'a dus să arete cum să planteze puieții de salcâmi în râpile Târului, ba că-i în vii, să caute cuibul filoxerei, ori pe islazul comunei, să măsoare întinderea lui.

Alteori prețuia ghindea din pădurile satului, se sfătuia cu pădurarii, pe unde să se taie căi pentru adusul lemnelor.

Viile Mănăstirenilor, cari au murit în guri de filoxeră, au reinviat mai îmbelșugate sub ochii și comanda dăscăluțului Drăgulete.

Progadia satului, unde se ascundeau crucile printre cucute și mormintele se îmbrăcau în scăieți, nu i-a trebuit decât o vorbă a lui Drăgulete ca să se schimbe într'o grădină de flori.

Intr'o zi de primăvară frumoasă, copiii îmi aduseră o poruncă: „o zis tatu' că o zis domnu' din Mănăstireni, să iese astăzi și domnu' nostru cu noi, copiii, în Chiciurauă, la stârpit de gândaci”.

Nu m'am încumetat, să iau răspunderea, pentru cele 120 de suflete ca să le port peste râpile și ochiurile mlaștinoase ale Chiciurii. El a făcut-o.

Vi s'ar părea că Drăgulete își irosea vlagă și își ferfelița sufletul în sdroaba din afara celor patru pereți ai școlii, pentru a acoperi lipsurile din năuntrul ei. Nu... Chiar pentru iscusința lui în ale dăscăliei, mă avântam peste apele bosumflante ale Târului, ca să împrumut, ceea ce nu-mi dăduse școala și să prind firul, care nu mi l-a pus nime în mână. Aci, în școală, îl înțelegeam eu pe Drăgulete și nu conducând echipe de oameni desculți, ca se stârpească iarba câinelui din islaz.

Aci îl vedeam mare pe dăscăluțul Drăgulete, iar nu răscolind hotarul ca se descopere fântâna cu cea mai sănătoasă apă de beut, sau umblând cu satul după el, să caute culcușul călbezii, care a zeciut oile oamenilor din patru sate.

Mi-aduc bine aminte, că cea dintâi notare, în carnetul de observații începătoare a fost ceva despre punctualitatea la intrarea și ieșirea din școală.

„Măi, coleg”, — îmi spunea odată, Drăgulete, cu zâmbetul în obraz, — „când am picat eu aici, nu erau în sat, decât două ceasornice: al meu și-al părintelui. Cum dumniului era ocupat mult pe câmp, cu eclejia, uita ceasornicul în haina de sărbătoare, așa că mai mult sta, decât ticăia. Satul se lua după intratul și ieșitul copiilor din școală. Și baba cea mai uitată de vreme știa, că la 8 dimineața nu se mai aude pic de vorbă în curtea școlii; că la 10 ies copiii cei mici, iar la 12 ore ies băieții și fetițele cele mari. Tot așa după prânz: la ora 2, se curma orice gălăgie, ca la ieșire să știe tot satul, că e ceasul patru. Și pentru a nu produce nemulțămiri între oameni și a-mi avea conștiința împăcată, am cinstit aceasta rânduială, așa cum mă cinsteau și oamenii pe mine. Astăzi sunt multe ceasornice în sat, dar toate se iau după intratul și ieșitul

copiilor din școală. Simțesc o mare bucurie în suflet, auzind pe unul, altul: „Nu-ți merge ceasu' bine... Abia acum e la 12... Uite, că ies copiii dela școală”.

I-mi mai stăruie în drumul amintirii feliul cum înțelegea Drăgulete să facă lecțiile atrăgătoare. În școala lui, nu se mai schelălăiau elevii, când domnu' intra cu câte-un miel, cocoș, găină, cățel, ariciu în brațe. Nici oamenii nu se mai involburau când le călca gospodăriile cu ceata de elevi în călcâiul lui, făcând lecții în grădină, în șură, din ușa grajdului, de sus, de pe fusceii scării dela pod.

Și n'o să uit mimica — gesturile, — lui Drăgulete, pentru cari îl poreclisem: clovnul din Mănăstireni. În focul predării, sărea prin clasă, ca o minge. Se pitia, se 'ntindea, se ascundea pe după tablă, behăia, lătra, se mieuna, după cum cerea lecția.

În clasa lui am găsit tăcere de mormânt, iar uneori răs și hohot asurzitor. Credeai, că s'a spart resortul râsului. Drăgulete a înstăpânit viața, așa cum a văzut-o și simțit-o el: harnică, veselă, deschisă, nemutilată.

Așa-l găsesc pe dascăluțul din Mănăstireni, întinzându-mi gândul peste dâlmul celor peste două și jumătate duzini de ani.

După câte am aflat, acum, dascăluțul se odihnește și din omulețul cu trup de copil, a crescut un mormânt mare, închis cu grilaj de fier, umbrit de-o cruce din marmoră albă, mare, înaltă, care poartă în slove aurite credința unui sat: „În semn de recunoștință, marelui învățător: I. Drăgulete”. Comuna Mănăstireni.

Și-mi povestea amărât și trist, tovarășul în ale dascăliei: Scurteicu, cel cu școala în vecini. „Cu atâta s'a ales și el săracu'... C'o înmormântare creștinească. L'au tămâiat douăsprezece cădelnițe, l-au prohodit doisprezece popi, l-au plâns toate clopotele din sat și au aruncat peste cosciug bulgării iertării, țărani din șapte sate... Dar ce folos... El n'a mai văzut nimica, iar copiii lui vor vedea și gusta mizeria”...

Petrea Dascălu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

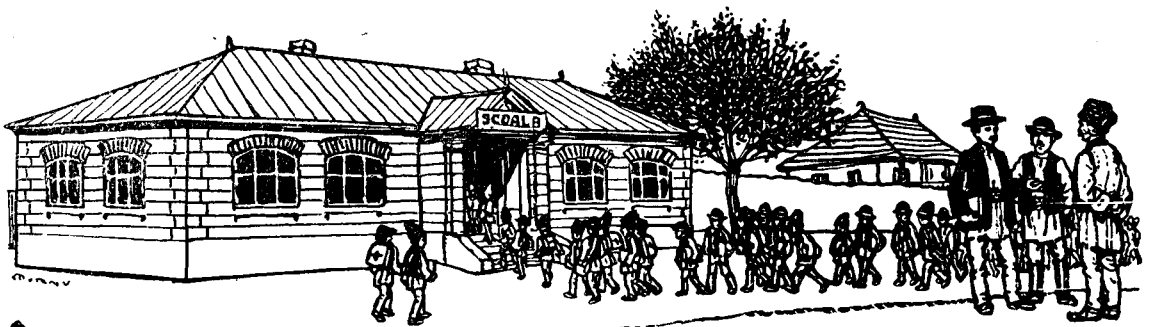

Gând senin

*Gândul meu e plin de cântec,
El e rupt din al meu suflet...
Gândul meu e salbă plină
De argint și de lumină,
Flori de aur l'înpletesc
Basmе dulci îi povestesc.*

Otilia Meseșan,
inv.

Învățământ - Educație

Educația în raport cu reflexele condiționale

Reprimarea tendințelor instinctive

de **Dr. G. Preda**, medic primar, director superior, Sibiu

Știm că Freud susține că tendințele primitive reprimite își păstrează inconștient încă o putere de activitate, pe care o exercită, fie prin un simplu transfer sau deplasare (simboluri), fie prin ceea ce el numește sublimare.

Cu toate că concepția curentă a sublimării, este aceea a unui proces, în favoarea căreia plăcerea sexuală normală este înlocuită prin dorința unei plăceri de natură mai superioară, totuși, am putea generaliza și considera simbolul și sublimarea ca deplasarea sau derivarea unor energii vitale primitive, ce se pot referi la diversele elemente biologice ale tuturor instinctelor susmenționate.

Aceste simbolisme și sublimări nu pot forma deci baza numai a unei plăceri erotice sexuale, dar și de altă natură. Acceptăm ideea acestor transferări sau deplasări în inconștient cu atât mai mult, cu cât în evoluția gândirii copilului și a limbajului am văzut că ele au loc inconștient. În educația copilului trebuie deci să ținem seamă de ele, mai ales când este vorba de reflexele condiționale psihice (psihomotrice), pe care le pot provoca anumite excitațiuni, ce ating întreg spiritul nostru și deci și aceste tendințe.

Fără de a insista mult asupra felului cum școala lui Freud privește manifestările tendințelor instinctive și mai ales legătura dintre aceste tendințe inconștiente exteriorizate și activitatea noastră conștientă, țin să menționez

că instinctele reprimite nu apar (după elevii acestei școli) ca reprehensibile decât atunci când sunt judecate prin conștiința noastră. Aceste instincte reprimite constituiesc însă izvoare prețioase de energii.

În loc, deci, să ne gândim cum ar trebui să ne scăpăm de ele, ar fi poate mai bine și mai prudent — pentru sănătatea individului — să căutăm mijloacele prin care am putea să le utilizăm cu folos.

O orientare a copilului către considerațiuni și interese cu caracter social este necesară. Această orientare constituie esența acestei sublimări și este poate procesul cel mai important din acele ce compun educația.

Dar cu privire la această represiune sau reprimare de tendințe, distingem 3 împrejurări deosebite:

1. Când represiunea sau reacțiunea la tendințele primitive este slabă și în acest caz avem tipurile de cruzi, murdari, etc.

2. Când represiunea este puternică, adică când reacțiunea este violentă, în care caz se produc tulburări în echilibrul interior, tulburări ce se traduc prin neliniște și ieșiri nedorite. Un exemplu ni-l oferă copilul cu instinctul cruzimei și care prin o astfel de reprimare devine foarte sensibil.

3. În sfârșit se poate face un compromis și care este reprezentat prin simptomele nevrotice.

Se consideră de școala freudistă ca o eroare a educației orice reprimare puternică.

Pentru această școală cunoașterea unei tendințe instinctive primitive aduce cu oarecare probabilitate și cunoașterea direcției simbolului și sublimării acestei tendințe și deci se poate înlesni sublimarea, ajutându-se transferarea interesului în direcția descoperită.

Acest fapt stă mai mult în teorie, deoarece nu putem cunoaște totdeauna direcția particulară a sublimării (operație ce vine dinăuntru din inconștient) și această sublimare nu se supune totdeauna influenței exercitată din afară. De aceea când sublimarea are loc, se recomandă să-i asigurăm o îndeplinire în condițiuni favorabile pentru individ și pe cât este posibil și pentru societate.

Considerăm sublimarea sau chiar tulburarea nevrotică ca un simbol, pentru că ideea ieșită posedă puterea de a simboliza ideea inconștientă corespunzătoare. Simbolul sau sublimarea este în același timp un reflex față de tendința reprimată. Funcția ei esențială consistă să învingă inhibiția efectivă a simbolului, care se opune expresiunii libere a unei idei sau sentiment dat. Forța acestei idei sau sentiment constituie cauza.

Dacă atitudinea ideii în raport cu semnificarea ei reală o face să fie obiectivă, atitudinea acestei idei din inconștient, față de tendința reprimată, o face să fie subiectivă. De aci complicațiile tulburărilor și dificultăților vieții.

Persoana cu o tulburare nevrotică reacționează la ideea inconștientă (căreia este asociată, apără atitudinea și credința ei cu o tenacitate, care rezistă tuturor probelor și argumentelor. Nu putem învinge o astfel de rezistență atunci când este rea, decât prin un apel la emoțiuni, adică făcând să intre în joc o contraforță, susceptibilă de a neutraliza baza emoțională a simbolului acestei deplasări sau transferări.

În viața școlară inconștientul joacă un rol de seamă încât privește aceste deplasări, care aduc în discuție aptitudinile intelectuale.

Se știe că astăzi pedagogii clasează copiii în 2 categorii: Cei cari posedă aptitudini intelectuale și cei ce nu posedă.

Prin această împărțire se ignorează factorii emoționali ce stau la baza tendințelor sau aptitudinilor.

În adevăr, se știe că în executarea unui transfer, distanța între ideea simbolizantă și cea de simbolizare (care este ideea inconștientă primară, ale cărei interese se transferă pe cealaltă) are o importanță deosebită încât privește asociația și efectul ei.

Când distanța este prea mare, adică când asemănarea este prea mică, interesul afectiv se deplasează mai lent, întrucât legătura asociativă este subțire. Din contră, când distanța este mică și asemănarea prea mare, represiunea care lovește ideea inconștientă afectivă, lovește și ideea simbolizantă și interesul va fi inhibat. În acest din urmă caz vom avea la exterior aparența unei incapacități intelectuale sau a unei stupidități emoționale. Această inhibiție a intereselor are în școală, un mare rol.

Presupunem în adevăr că avem un individ inapt pentru matematică. Această inaptitudine nu este reală, dar datorită unei inhibiții, produsă prin o aversiune de care copilul nu-și dă seamă. Matematica sau materia în chestiune era asociată în inconștientul său la un ce, ce-i era personal desagregabil.

De îndată ce asociația inconștientă este descoperită și disociată prin psihoanaliză, persoana (susține școala freudistă) devine capabilă a se interesa de matematică. Ceeace ar putea contribui la o astfel de inhibiție este: figura geometrică, un cuvânt, o limbă străină, etc.

Aceste impresii particulare pot dicta: preferințele ca și aversiunile, simpatiile ca și antipatiile.

Din cele expuse se poate vedea cât de mult se complică problema reflexelor condiționale, atunci când este vorba de educația acestor tendințe reprimite sau a acestor deplasări și sublimări.

Copilul, adolescentul, adultul, suferă, prin educație influențele favorabile și nefavorabile ale mediului lor intern și extern (în special sugestiile educatorilor).

Aceste influențe s'ar putea așeza în 4 grupe din cari 2 interne și 2 externe.

În grupa internă distingem de exemplu o influență favorabilă în manifestarea copilului dată sub formă de fantezie și performanțe ambițioase, și o influență contrarie în tendința conservatoare de a respinge fazele noi, necunoscute, până când plăcerile dobândite nu sunt echivalente celor înlocuite.

Fiecare din aceste tendințe pot fi influențate prin mediul extern. Dacă luăm ca exemplu educația părinților, observăm că în timp ce se favorizează prima tendință internă, ajutând dezvoltarea fanteziei, se ajută și la dezvoltarea celei de a doua, considerându-se (mai ales de mamă) tânărul tot ca un copil. Mama de obicei, nu se hotărăște ușor să renunțe la plăcerile ce i le procura fiul în vârsta copilăriei.

În evoluția adolescentului încă, se efectuează aceste îndemnuri sau impulsuri interne, contra unor rezistențe interne și externe.

Chiar în timpul vieții adulte, omul continuă a lupta pentru a elibera personalitatea sa de restricțiunile sociale și de acele ce i le-a impus copilăria și adolescența.

Lupta se duce până în momentul când impulsia evoluției se lovește de aceea a involuției, care ne conduce spre mormânt.

Pentru a se putea forma o idee asupra acestui subiect atât de vast și important tratat în cadrul restrâns al revistei, am fost obligat să tratez schematic și trunchiat un număr însemnat de probleme.

Totuși cred că acei ce sunt dornici să cunoască problema educației pe numeroasele ei fețe, vor găsi suficiente date de studiu și deci de dezvoltare a problemei. Deși nu am arătat legătura dintre mijloacele educative prezente (imitație, sugestie, persuasiune, etc.) și reflexele condiționale, totuși corelația dintre ele va eși mai bine în evidență în concluziile de care mă voi ocupa în articolul următor.

(Va urma).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Fișa individuală”

Este sau nu aplicabilă în școala rurală?

Dacă pân' acum fișa individuală o găsiți prin arare școli, de astăzi încolo o veți găsi-o și în ultimul cătun (mai cu seamă acolo unde sunt candidați pentru gr. II.) Art. 119 din legea învățământului primar, litera c., solicită acest lucru. Candidaților la gr. II. nu li se vor face inspecțiile speciale — necesare examenului de înaintare — până nu îndeplinesc condițiunile mai sus citatului articol, inclusiv fișa individuală.

Toate-s bune și la locul lor. Un examen, un grad, trebuie să-l iei după multă sudoare și asta spre binele țamei și-al școlii. Nu ne opunem articolului 119 din lege, însă revenim cu ceva constatări, în ce privește fișa individuală.

Este „fișa individuală” — în școala primară — aplicabilă?

E realizabilă? Această răspundere nu ne-o putem lua, iată de ce:

Plec dela fișa cea mai complectă și cea mai adecuată — zice-se — școlilor din orice domeniu. Da, e o fișă care s'ar părea că a învins toate obstacolele de pân' acum; e fișa individuală elaborată de laboratorul de pedagogie și pedagogie experimentală — Cluj.

Și cu toate astea și această fișă este aproape irealizabilă în școlile rurale. Această constatare dată la iveală de un dascăl, ar însemna — pur și simplu — un sacrilegiu. Mă voi apăra însă prin cele ce urmează, cu buna credință, că vreau să-mi servesc numai școala.

Credem — dela început — deși se spune în „instrucțiuni” că se poate aplica și la sate, credem, zic, că această fișă s'a elaborat numai cu subiecți dela oraș și cu aparate cari numai la un laborator de pedagogie se pot afla.

Cum se poate complecta o asemenea fișă în școala rurală? Parțial? Da. Total? Nici-odată!

Nu știu în care școală rurală s'ar putea nota datele antropometrice dela punctul A. Nu știu măcar câte dinamometre vom avea în întreaga țară, necum să mai avem câte unul de fiecare școală rurală, cu ajutorul căruia să ne conformăm punctelor a) și b) (dinametric). Ori cât ar fi un dascăl de conștiincios nu poate complecta o asemenea fișă, lipsindu-i instrumentele de rigoare. Și o fișă individuală necomplectă e ca și când n'ar fi deloc. Iată dar, că numai pân'aci, putem să notăm următoarele constatări:

1. Fișele individuale cu f) mare greutate și incomplect se pot aplica în școala primară rurală.

2. În actuala situație — în multe comune cu un învățător la 7 clase, o asemenea fișă cu greu se poate complecta la toate clasele.

3. Medicii de circumscripție sunt și dâșii lipsiți de instrumentele pedologice, (spirometre, dinamometre, exteziometre), etc. Ne punem însă și întrebarea: să se mai introducă asemenea fișe în școala primară rurală? Având în vedere frumosul și vitalul scop

pentru care au fost create aceste fișe, este neapărată nevoie de a le avea fiecare elev al nostru. Pentru aceasta ne trebuie:

a) O fișă specială (rurală ca s'o numesc așa).

b) Dacă nu fiecare școală, cel puțin medicul de circ. să fie dotat cu instrumentele de rigoare.

c) Fișele individuale să fie distribuite, gratuit, de către Stat, sau cumpărate de comitetele școlare.

d) Cu fișă individuală să se înceapă numai dela cl. I.

Iată dar că numai interesul ce-l purtăm școlii ne face să disecăm asemenea probleme, iar nici decum gândul ca să fim scutiți de o asemenea supra-muncă.

De muncă nu fugim; ni-i martor trecutul și prezentul ne confirmă acest lucru.

Art. 119 din lege este clar și chiar dacă acest articol n'ar fi, datoria noastră este ca să ne aducem aminte și să realizăm cuvintele lui Jean Jaque Rousseau: „căutați de vă cunoașteți mai bine copiii“!...

Și asta prin ce, în timpul d'acum? Prin fișă individuală!...

Nicolae D. Marin, inv.
jud. Cluj.

Orientarea profesională și tehnica unui examen

- I. Scurtă privire asupra problemei orientării profesionale.
- II. Drumul orientării profesionale.
- III. Dorința candidatului.

I. Scurtă privire asupra orientării profesionale.

Problema orientării profesionale, o problemă la modă astăzi în domeniul psihologiei experimentale, se găsește exprimată destul de clar în pedagogia trecutului. Ea e strâns legată de doctrina individualistă careia-i aparține. Cercetând însă în trecut această chestiune, vom vedea că ea apare mai ales la cei cari au încercat să pătrundă și raportul dintre individ și societate. Un exemplu foarte important îl constituie; după cum

observă dnul G. G. Antonescu, pedagogia lui Goethe, care consideră că datoria de căpetenie a educației este de a acorda importanța cuvenită elementelor constitutive ale naturii individuale. A disconsidera această importanță însemnează a forța pe individ să exercite o activitate pe care nu i-a indicat-o natura. În acest fel individul ar deveni un mecanism lipsit de entuziasm și ideal, iar societatea ar semăna cu un monstru, care ar avea ochii mari, nasul la ceafă, mâinile în locul picioarelor ș. a. m. d.

Această problemă, deși se poate urmări în pedagogie cu veacuri înaintate, a căpătat astăzi o deosebită amploare.

Factorii îi sunt următorii:

a) Intronarea spiritului democratic;

b) Diferențierea accentuată a funcțiilor economice și sociale, care impun o pregătire specială tineretului și o economisire a energiei, printr'o selecționare cât mai riguroasă;

c) Metodele de studiu ale individualității și structurii profesiunilor, progresând în ultimul timp atât de mult, permit a se da un diagnostic relativ just al însușirilor individualităților în raport cu profesiunea.

Psihotehnica a fost în acest fel chemată, se poate spune chiar forțată de împrejurările vieții economice de după război, să rezolve practic probleme de resortul orientării profesionale, înainte de a-și fi terminat cercetările teoretice preliminare de laborator și de a-și fi studiat îndelung metodele, înainte de a purcede la aplicații practice.

Obligată deci de dificultățile economice ale vieții de după război și de spiritul nou al timpului, ea a anticipat oarecum aceste cercetări și metode în momentul când a început să lucreze practic, astfel că greșelile ce s'ar mai putea ivi astăzi nu mai pot fi de principiu ci numai de metodă.

Străduința noastră trebuie să fie astăzi pe deoparte perfecționarea din ce în ce a mijloacelor de care ne servim, iar pe de altă parte, ca elementele odată selecționate, să devină ceea ce pot deveni.

„Dacă într'o comunitate există un drept, atunci este acela ca fiecare să fie educat în măsura capacității sale. Acesta nu este numai un drept fundamental al individului, ci și o datorie a societății” zice Kerschensteiner (Freie Bahn den Frichingen-Stuttgart 1927). Rostul societății însă, nu este a creia oameni mari de dragul lor, după cum unii susțin, ci a-i creia pentru că în aceștia se cristalizează năzuința spre realizări superioare ale societății.

Problema orientării profesionale e o problemă pe cât de simplă pe atât de complexă în realizare. Greșelile comise cu ocazia alegerii profesiunilor am văzut că sunt nenu-

mărate. Marea disordine care domnește actualmente în căutarea profesiunilor constituie un adevărat pericol social. Statisticile au stabilit că cele mai numeroase accidente mortale în toate industriile au provenit din motivul că majoritatea specialiștilor de orice natură, nu sunt puși unde trebuie, scăzându-se în acest fel și din această cauza iubirea față de ocupația fiecăruia, fapt care duce la oboseală și plictiseală.

Pentru aceste motive nu e necesară și chiar se impune în forma unui imperativ categoric această orientare profesională, care este o problemă pur științifică.

E greu a stabili judecata aptitudinilor reale ale unui individ.

Acest lucru cade în sarcina examinatorului.

Înainte de a înfățișa tehnica propriu zisă a orientării profesionale, așa cum aceasta s'a cristalizat din experiențele de până acum, e bine să privim, mai întâi popasurile pe care ea le face, făcând în acest fel o reprezentare schematică a drumului, ce ne poate servi ca o îndrumare generală.

Deși metodele întrebuințate în această direcție, variază dela un cabinet la altul, se pare totuși, că există o anumită comunitate a tehnicei în aceste popasuri principale. Astfel R. Liebenberg (Berufsbereitung Methode u. Technik p. 7), se crede îndreptățit să spună că orientarea profesională și-a întocmit un procedeu general în analogie cu acela al medicului. Întocmai cum pacientul vine în fața medicului, e cercetat direct, sau indirect (prin spusele altora), în așa fel că i se poate întocmi un tablou general al boalei, apoi în urmă cercetând asupra diferitelor simptome, conchide asupra maladiiei. Cu ajutorul diagnozei, el va încerca să prevadă mersul boalei și în legătură cu aceasta el va alege mijloacele de tratament.

În mod analog procedează și orientatorul profesional.

Să vedem cum:

II. Drumul orientării profesionale.

Pornind dela dorința cu privire la profesiunea candidatului, orientatorul își formează o părere generală, despre dispozițiile

primordiale ale candidatului, cerând în acest scop și părerea părinților și profesorilor. In această precizare joacă un mare rol și determinarea cauzelor. Orientatorul va cerceta pe toate căile posibile (certIFICATE școlare — teste — fișe individuale — observatoare etc.) aptitudinile corporale, psihice și morale ale candidatului.

Făcut acest lucru, urmează confruntarea dorinței lui, cu aptitudinile constatate. In cazul când acestea concid, orientatorul îl va îndrepta spre profesiunea dorită. In cazul contrar, care e mai dificil, se va face o selecție negativă, excluzând toate acele profesii pentru care candidatul s'a dovedit inapt. Rămâne deci, o serie de câteva profesii (mai precis grupuri profesionale), pentru care candidatul are egale inclinații din punct de vedere al aptitudinilor.

Acesta e de fapt cazul general, (pentru că precedentul — îndrumarea pozitivă), e posibil numai când aptitudinile indică un nivel simțitor deasupra mediei, — cazuri cari se întâlnesc foarte rar. In cele mai multe cazuri, experiențele au dovedit, că se prezintă candidații pentru mai multe profesii. Cum se va face în aceste cazuri orientarea și care este factorul determinant?

Situația generală economică și politică profesională, răspunde R. Liebenberger (op. cit. p. 9), dând o schemă a orientării profesionale în etapele ei principale. Vom parcurge în această schemă un drum destul de greu între candidat și profesiune.

Schema este următoarea:

1. Dorința candidatului.
2. Cercetarea aptitudinilor fizice, psihice și morale.
3. Selecția negativă.
4. Considerații economice și de politică profesională.
5. Îndrumarea pozitivă (dorință conform cu aptitudinile).
6. Plasarea în profesiune.

Privită sub alt unghi, această orientare se înfățișează în alt fel). (Același: op. cit. p. 9.)

Drumul ar fi deci, dela candidat prin orientator la profesiune. Se poate deci ușor observa cum în ambele feluri, orientatorul nu este altceva decât mijlocitorul între cei doi factori, candidat și profesiune.

Operația îndrumării profesionale e menită a conduce pe candidat spre acea profesiune înspre care manifestă cele mai potrivite aptitudini. Spre acest scop e necesar ca el să cunoască bine orice profesiune. Afară de aceasta va mai trebui să fie un bun cunoscător al raportului dispozițiilor, inclinațiilor, dorințelor și aptitudinilor. Numai în acest fel el își va putea îndeplini misiunea sa.

După ce am arătat scopul și mijloacele acestei probleme, să căutăm în ordine cronologică, care va fi drumul pe care un examen va pleca pentru a putea ajunge la constatări cât mai obiective.

In orice examinare se va pleca dela candidat care este singura realitate. Dorința lui trage mult în cumpănă.

După ce din toate punctele de vedere am cercetat această dorință, vom trece la al doilea punct tot așa de însemnat, observarea candidatului, pe baza căreia, cu ajutorul experiențelor și testelor, cari formează al treilea punct, vom constata cele observate în mod științific.

După ce și acestea le-am aplicat vom precede la totalizarea rezultatelor punctului precedent, totalizare ce formează ultima parte a examenului și pe baza căreia vom reuși să îndrumăm pe candidați spre profesiunile corespunzătoare rezultatelor obținute, deci și individualității fiecăruia, în cazul când ne-am îndeplinit misiunea cu conștiințiozitate.

Șălonate aceste puncte ce vor trebui să formeze o adevărată examinare a aptitudinilor în vederea orientării profesionale, vom avea să ținem seama de următoarele:

- I. Dorința candidatului
- II. Observarea acestuia.
- III. Experiențe și teste.
- IV. Totalizarea rezultatelor.

Pentru a putea urmări cu ușurință toate cele ce vor urma mă voi limita în cadrul strict al acestor date. Le vom lua deci în ordinea naturală.

III. Dorința candidatului.

Plecând dela opera de îndrumare profesională, vom putea întrebuița pentru stabilirea acestei dorințe trei mijloace:

- a) Interogarea candidatului;
- b) Lucrări în școală cu teme din care să rezulte preferințele profesionale ale fiecăruia; și
- c) Complectarea unui chestionar de către candidat.

Să vedem în ce constau aceste metode:

a) În ceea ce privește interogarea candidatului, locul cel mai preferabil ar fi la școală decât în cabinetul de orientare profesională. Orientatorul în tot cazul va face pe candidat să aibă o bună dispoziție: Pentru modul cum trebuie să decurgă acest interogatoriu, am luat tabloul lui Fontégne considerat ca unul din cele mai complete și care este următorul:

1. Ce profesiune doresc părinții să îmbrățișeze copiii lor?

2. Ce materii de învățământ preferă copilul? Ce nu iubește? Ii place să rezolve probleme?

3. Ii place să se joace, ce jocuri preferă?

4. Ce lecturi îl interesează îndeosebi, care e cartea care i-a plăcut mai mult, de care își amintește mai bine?

5. Cărui personaj (istoric, militar, industrial comercial, erou din lecturi, din mediul înconjurător ar dori să semene)? Motivare.

6. În muzeele și expozițiile vizitate ce l-a interesat îndeosebi?

7. Ce îl interesează mai mult în oraș? în stradă, la țară?

8. Face colecții, ce fel, pentru ce?

9. În afară de lucrările sale școlare, care sunt preocupările favorite, cu ce-și petrece timpul liber?

10. Face parte dintr'o asociație, ce rol joacă?

11. Ce ar face dacă ar fi bogat?

12. Să fie rugat să-și exprime trei dorinți.

13. Ce profesiune ar dori să îmbrățișeze acum? Pentru ce? Ce gândește despre viitoarea-i profesiune?

14. Iși mai aduce aminte de alte profesii pe care a vrut să le îmbrățișeze când era mai mic?

15. E pregătit într'un fel oarecare spre profesiunea viitoare a sa?

16. Dacă nu i-ar fi posibil să exercite profesiunea pe care o dorește care alta sau altele ș'ar alege?

17. Pentru ce a ales (sau nu) profesiunea tatălui (sau a mamei)?

18. Visează câte odată despre viitoarea-i profesie (copilul trebuie să fie făcut să vorbească despre visurile sale cât mai multe amănunte posibile și despre starea sănătății sale.

19. Ce-au spus părinții când el și-a manifestat dorința cu privire la profesie, au făcut obiecțiuni?

20. Diverse.

Din aceste înșirări de chestiuni se poate vedea foarte ușor câte date prețioase poate obține orientatorul din această interogare a candidatului.

b) *Lucrări în școală.*

Aceste metode au fost foarte mult întrebuințate asupra elevilor la Breslau de către Hoffman B. Reich și Minkus, iar la Hamburg, de către doctorul E. Stern.

La Breslau tema compoziției a fost următoarea: „Ce am să fac când voi părăsi școala?” Doctorul Stern, văzând că la Breslau nu toți copiii au înțeles despre ce e vorba, a redactat mai precis tema compoziției. Titlul pe care l-a fixat Stern este: Ce am de gând să mă fac și motivele hotărârii mele.

Pe baza acestor compoziții, Dr. Stern a întocmit o serie de tabele statistice extrem de interesante pentru constatarea inclinațiilor profesionale a copiilor și deoarece e vorba de elevi cari sunt pe pragul absolvirii școlii cu atât mai mult, constatările merită o atenție. Stern arată că nu întotdeauna se obțin răspunsuri sincere dela copii, ceea ce, dacă ne dăm seama că aceste lucruri le constată fiecare educator al copilului sigur că acesta în

fața educatorului său nu-și maschează individualitatea.

O altă concluzie a lui Stern, e că, din aceste lucrări, se poate afla numai dorința, nu și aptitudinile candidatului (Dr. E. Stern: *Die Feststellung der psychischen Berungseinung und die Schule*, pag. 31), un argument adevărat în parte.

c) *Metoda chestionarului.*

O altă metodă și ultima prin care am putea constata întrucât dorința candidatului corespunde aptitudinilor sale, este complectarea unui chestionar care se predă candidatului. Acest chestionar are avantajul că informează asupra unui cerc mult mai larg decât al dorinței profesionale. De aci vor reeși mai mult cauzele care-l determină pe individ să prefere o anumită profesiune. Liebenberg, a reușit a ne da un astfel de chestionar, dar cu totul redus. Acesta constă din complectarea unor constatări ca, nume, pronume, domiciliu, numele părinților, fraților, dorința în spre ce profesiune înclină și de ce? Un chestionar mai complect îl găsec pe al lui Stern, care cred că e și mai folositor. Ceea ce îi scade totuși din valoarea acestui chestionar e că nu ține seama și de sexul feminin. Meritul însă al său, constă în faptul că se referă în primul rând la constatarea, dacă candidatul e influențat sau nu de ocupația părinților.

Acesta este un punct foarte însemnat, deoarece s'a observat că în majoritate tinerii, în alegerea profesiunilor lor, din cauza părinților, nu-și pot găsi profesiunile corespunzătoare lor, pentru că aceștia, din motive mai puțin întemeiate își silesc copii să îmbrățișeze cu totul alte profesiuni. Aceste motive sunt multe: foarte mulți dintre părinți și orientatori chiar, au comis greșala de-a se orienta bazați pe preferințe personale, sau prin simp-

lul fapt al heredității, crezându-se că acel tânăr își va fi însușit acest fel de calități dela părinți. De cele mai multe ori s'a constatat însă că aceste considerații pot să ne înșele pentru că nu în totdeauna hereditatea are un rol determinant în fixarea carierii indivizilor. Mă folosesc pentru susținerea acestor afirmări de exemplul dat de domnul G. C. Bonțilă, asistent pe lângă catedra de psihologie teoretică, dela fac. de filosofie și conducătorul laboratorului psihotehnic de pe lângă „Casa Centrală de Asigurări generale” din București, exemplu dat de Domnia Sa (în rev. de filosofie 1931, „Gustul pentru profesiune și orientarea profesională). În acest fel s'a găsit un copil la vârsta de 10 ani al unui muzicant la „Institutul J. J. Rousseau”, care după felul cum cânta la pian se părea că are o excelentă înclinație spre pian. Examenul psihologic a stabilit însă următorul lucru:

Acea calitate cu care copilul cânta la pian, nu se datora talentului său de muzicant, ci numai exercițiului întes ce-l avea în această direcție. Supus la cercetările unui cabinet de orientare profesională, rezultatul a fost același și în consecință, părinții au fost îndrumați a înceta cu munca mare la care-l supunea zilnic de-a exercita câte 6 ore în șir.

Trecând tot la chestionarul lui Stern, vom vedea cum acesta se referă la materiile preferate de elev, precum și la ce nu preferă acesta în școală și la lectura particulară.

(Se va vedea de aci și tipul de profesiune, practic sau teoretic, spre care înclină) precum și dorința spre care țintește să ajungă în profesiune, de ce? Ce nu îi place să se facă în nici un caz și de ce? Ce urmărește prin profesiune?

D. Roman, inv.

(Va urma).

VIATA MORALA SI RELIGIOASA A SATULUI

Un eveniment religios național

Acolada Arhiepiscopală din Catedrala Mitropoliei Sibiu între Moldova și Ardeal.

Freamăt duios sufletească a cuprins puternic inima și mintea poporului Ardelean, ascultând enciclicele pastorale creștine și istorice ale numelui românesc desfășurate, Duminecă 13 Octomvrie a. c., în catedrala Mitropoliei ortodoxe din Sibiu, unde în mod contradictoriu cei doi mari iubitori de oameni, Mitropoliții: I. P. S. S. Nicodem al Moldovei și I. P. S. S. Nicolae al Ardealului și-au dat în entuziasmul general al poporului auditor, acolada de fraternitate, în numele popoarelor păstorite de Înalt Prea Sfințiiile Lor.

Înțelesul acestui eveniment religios național care amintește mutuală strejuire a Bisericii ortodoxe a Moldovei și Transilvaniei din timpurile lui Ștefan cel Mare, este dovadă de înalta grijă duhovnicească pe care o au Arhiepiscopii noștri, pentru ideea mondială a înfrățirii popoarelor din lumea toată prin Biserica creștină; idee care începe a deveni fapt posibil în era civilizației creștine de astăzi, prin antemergătoarea frățietate spirituală dintre provinciile de acelaș neam, obârșie, limbă și obiceiuri, care-și întind astăzi armonios viața lor religioasă și politică pe întreaga suprafață a țării românești.

Actul petrecut în catedrala ortodoxă Sibiu, Duminecă 13 Octomvrie anul 1935, este un act simbolic de euharistie pentru izbăvirea de păcatul din trecut și în acelaș timp este o înălțare a spiritului conducător spre sfere intelectuale înalte, cari cuprind aci la noi

toată suflarea românească, apoi se răspândește pe întreaga comunitate de popoare ortodoxe de răsărit și dincolo cealaltă mare comunitate creștină care cuprinde Sfântul Scaun Papal și Sfânta Biserică Anglicană.

Acest mare act euharistic și de dragoste frățească, așezătoare în sfere intelectuale viitoare, pe cari l-au săvârșit I. P. S. Lor Nicodem al Moldovei și Nicolae al Ardealului, în mijlocul de fierbinți rugăciuni înălțate către a Tot Stăpânitorul Cerului trebuie să fie comemorat, aci pe pământul Ardealului, spre vecinică amintire.

Această comemorare ne-o cere istoria Neamului în general și istoria Bisericii ortodoxe din Ardeal în special — ea ne arată ce trebuie să fie și cum trebuie să fie — când vorbește de evenimentele sociale, ostășești și de sentimentele marelui nostru Voevod Mihai-Viteazul către Biserica ortodoxă, — când vorbește de intrarea sa triumfală la Alba Iulia la 1 Noemvrie 1599 și clădirea Monastirei și așezarea acolo a Mitropolitului Ioan — și când vorbește de actul de trădare și ucidere, ce a urmat la 1601.

Moldova, Transilvania și Muntenia, provincii românești și Principate, intermitent independente în cursul unui mileniu, au pățimit amarnic, s'au într'ajutat mutual dela provincie la provincie și s'au eliberat, după lupte seculare, cu ajutorul credinței lor, de sub jugul despotismului și a ignoranței, prin

cultul și învățămintele luminate ale Bisericii lui Isus Christos. Sentimentul religios și concepția națională de unitate românească a făcut din viața lui Mihai Viteazul: *simbolul credinței noastre naționale*. Simbolul credinței noastre strămoșești stă rupt în două de 336 ani și 18 ani dela Unirea tuturor Românilor demonstrată prin încoronarea marelui nostru Rege Ferdinand I la Alba Iulia, la 15 Octombrie 1922.

Moldova, Transilvania și Muntenia clericală și laică, națională românească au datorita de a se îmbrățișa, cu dragoste frățească, într'un Congres euharstic, la Alba Iulia, la 1 Noembrie 1936, începând preparativele dela 1 Noembrie 1935 acest an, spre a mulțumi cerului de izbânda Sfântului Duh al înțelepciunii și jertfei pentru dreptate, care le-a menținut constant în căile Domnului, cu care ocazie *pe locul sfânt a foastei Mitro-*

polii ortodoxe, cu hramul celor trei Arhangheli care forma și stema Mitropoliei ortodoxe din (Bălgrad) Alba Iulia, unde a păstorit nefericitul Mitropolit Ioan, să zidească Mausoleul în care să reînsume rămășițele pământești ale lui Mihai Viteazu, de pe câmpia Turzei și dela Mănăstirea Dealului și să înalțe acolo columna istorică a simbolului nostru național reîntregit.

Această comemorare ar arăta lumii creștine diligența spiritului românesc și ar fi vrednică interpretarea înțelesului istoric național ce are slujba religioasă dela Catedrala Mitropolitană Sibiu, dela 13 Octombrie 1935.

În numele trinității sfinte și nedespărțită: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, numele Domnului fie lăudat.

Amin.

Conte.

Singur...

Fragment.

.....
Mai crud e ochiul și mă doare...

Se 'nalță visul și se stânge...

Mirajul altei sorți dispăre

Și fericirea 'ncepe-a plânge.

În mintea mea nu mai suspină

Fiorii dulci ai fericirii...

Mă 'ntreb: viața e senină

În umbrele desamăgirii?

Tămășiclu I, inv.

„Caracterul spiritelor mari este de a expune lucruri multe în cuvinte puține. Spiritele mici, din contră, au darul de a vorbi mult și de a nu spune nimic.“

LA ROCHEFOUCAULD.

„Cine își calcă onoarea și credința, pierde stima și încrederea pentru totdeauna, orice ar mai face și oricine ar fi, urmările fatale ale acestei pierderi nu vor întârzia a se arăta.“

AR. SCHOPENHAUER.

VIATA CULTURALA ȘI NAȚIONALĂ A SATULUI

Străjeria în slujba neamului

„Nimic nu se poate face cu bătrânii,
ci cu tinerii“.

Preș. St. Unite: Roosevelt.

Războiul mondial a adus schimbări radicale, atât în unitățile teritoriale, cât și în organismul celor ce l-au cunoscut, transmitând chiar și urmașilor acest fel de a fi, ajungând azi la o stare psiho-fizică atât de arzătoare. Această stare o poate constata oricare dintre noi, dacă ar medita și ar face o comparație reală între psiho-fizicul dinainte de războiu și cel de azi, ar observa că există o mare deosebire, care cu durere merge spre dezastru moral, național și fizic, spre o degenerare omenească. Fiind observată, mai mult sau mai puțin de conducătorii statelor naționale, au căutat să soluționeze această stare, venind în ajutorul societății cu diferite metode practice de educație cu scopul „regenerarea națională” prin tineret, organizându-l după un program bine studiat, stabilit și executat din partea celor în drept. Astfel de organizații tineresti a făcut Anglia, Italia, St. Unite, Germania etc., iar acum, nu de mult și statul român a creat două instituții cu scopul „regenerarea neamului românesc”, una „Străjeria” (Oficiul de Educație a Tineretului Român — O. E. T. R. — prin legea publicată în Monitorul Oficial Nr. 106/1934) și alta Pregătirea Premilitară — P. P. — cuprinzând în mod obligator pe toți tinerii dela 17—18 ani și 18—21 ani; prima atașată pe lângă Ministerul Instrucțiunii și cealaltă pe lângă Minist. Armatei.

În fruntea oficiului — O. E. T. R. — se găsește un Consiliu superior de îndrumare,

pe care-l prezidează M. S. Regele, cuprinzând personalitățile culturale, cari dau îndrumările necesare în vederea programului, metodei și practicei acestui curent spre ajungerea scopului propus, prin comandanții — învățători formați la centru de îndrumare din Breaza — Prahova.

Iată, prin urmare, încă o dovadă de necesitatea, puterea și rolul ce-l pot avea învățătorii în Stat!?

Acest oficiu cuprinde toate asociațiile tineresti sportive sub controlul și îndrumarea statului spre a le contopi într'un tot organic dându-le norme diriguitoare, persoane și activitate, pentru vigoarea trupească și imobilizarea sufletească a tineretului, Organul acesta numit „Străjeria”, tinde să regenereze adânc neamul românesc, avându-și două scopuri bine definite :

a) De a forma în toți tinerii unitate de gândire, simțire și acțiune, necesare neamului, întăririi dinastiei și ridicării poporului la rangul ce i se cuvine, prin educație națională și morală ;

b) Printr'o educație fizică întreprinsă cu perseverență zi cu zi, an cu an, să regenereze forțele fizice ale neamului. Prin urmare ea tinde să formeze fețe comune în tineretul românesc printr'un program unic și cu comandanți formați la acelaș centru.

În ce privește timpul de lucru pentru aplicarea programului este cel din timpul școlii — în sărbători și dumineci mai rar. — Afară

de programul ce se desfășoară în orele de cânt și ed. fizică, mai sunt stabilite 4 ore pe săptămână pentru lucru. În fiecare dimineață 15' exerciții gimnastice; Lunea dimineața și Sâmbăta după amiazi 45' pentru ridicarea și coborârea drapelului; una oră pe săptămână pentru străjerie (educație morală și națională, diferite îndrumări necesare și deprinderi în folosul lui și al neamului).

Străjeria, după cum vedem, este un curent pus în serviciul neamului, după-cum religia este pusă în serviciul omenirii, căutând să infiltreze cât mai mult în sufletul copiilor ideile lui de fond, cari vor deveni generația de mâine „gata la datorie” pentru a face față chemării patriei și de a ridica sentimentul colectivității, care sentiment va da

treptat generațiilor viitoare putere de unificare a tuturor aspirațiilor noastre, determinând în timp „consolidarea poporului”, pentruca în eventualele clipe, națiunea să poată activa în comun.

Desvoltarea acestui sentiment se poate face prin port, dans, cânt și aspirațiuni (gândire și simțire), iar noi avem obligația sfântă să păstrăm specificul național, spre ajungerea idealului nostru cu ajutorul străjeriei, care se pune în slujba aceasta, începând cu mica colectivitate „cuibul” până la cea mare „națiunea”. Să lăsăm tot ceea ce-i străin, să practicăm și desvoltăm ceea ce avem noi, prin aplicarea străjerismului, aplicându-l încet dar bine.

Florea Samoilă, inv.

Viața higienică a satului

Tuberculoza și educația

Două feluri de oameni îmi sunt întotdeauna nesuferiți. Am o frică de acela, care îmi tușește în față, fără să-și acopere gura cu palma sau cu batista și mă ia fiori de groază înaintea omului, rău crescut, care în public, la vederea tuturor scuipă la distanță, fără să se sinchisească, pe podele folmotoacele de infectă secrețiune pulmonară în ciuda cunoscutelor reguli de bunăcuviință. Și iată de unde provine această justificată repulziune a mea față de acești indivizi rău crescuți.

S'a constatat de mult că tuberculoza — boală complexă a copilăriei, contractată în marea majoritate a cazurilor în mediul familiar — se propagă dela om la om mai ales pe două căi, 90 procente din cazuri pe cale respiratorie, și 10 procente pe cale digestivă. Calea aeriană rămânând așadară cea mai frecventă și cea mai importantă formă de infecțiune a tuberculozei. Molipsirea pe cale aeriană se face sau direct prin stropii de salivă tușiți și încărcăți cu bacili tuberculoși, prin așa numita *disperzare* (teoria lui Pflüger), sau indirect prin *inhalatiune*, *pulverizație*, (Staubinfection, teoria lui Cornet), în modul că scuipatul infectat cu bacili Koch pre-

făcându-se în praf se inspiră în plămâni, unde cu timpul și cu ocazia altor reinfecții produce aceeași boală adică tuberculoza pulmonară. La lumina acestor constatări să înțelege dela sine că atunci când în limbajul de toate zilele vorbim de tuberculoză, înțelegem pe cea pulmonară. Mai există și alte căi de infecție, cari au o importanță cu mult mai secundară față de infecțiile pulmonare, prin procentul lor neînsemnat, reprezentând îmbolnăviri cu caracter excepțional. Aceste căi sunt: pielea, faringele, amigdalele, mucoasa bucală, nasală și oculară precum și calea genito-urinară.

Să știe mai departe că omul bacilar, adică bolnavul tuberculos, care tușește, elimină prin spută (scuipat) 7 și jumătate miliarde bacili ucigători de plămâni. Și când ne gândim cu durere că avem și noi miliardarii noștri de bacili tuberculoși — aproximativ o jumătate de milion, ne putem da îndeajuns seamă ce pericol național reprezintă acest teribil flagel pentru țară. Se poate spune deci că precum America este țara miliardarilor de dolari, tot astfel România este țara miliardarilor de bacili tuberculoși.

Combaterea. Dacă suntem convingși că tuberculoza se lățește mai cu seamă pe cale aeriană în urma scuipatului tușit și aruncat în toate părțile, este destul ca să știm că lupta anti-tuberculoasă se rezumă, la urma urmei, la o simplă și foarte elementară chestie de educație individuală: să nu tușim, să nu aruncăm scuipatul infecțios în jurul nostru, nici în camera de locuit, cu deosebire dacă acolo sunt copii, să nu scuipăm nici în biserică, nici în școală, nici la intruniri, nici în cârciumi și nici în tramvaie. Că tuberculoza este o boală familiară, unde se câștigă nu atât prin moștenire cât mai ales prin dispoziția înăscută, o dovedește tușitul și expectorația. Ea se mai poate căpăta și prin școală. Sunt cunoscute doar infecțiile în masă dela Seminarul Andrean din Sibiu, când în urma înghesuirii de seminariști într'un singur dormitor cu spațiul redus, s'au îmbolnăvit și murit de tuberculoză o serie întreagă de teologi și pedagogi. Dacă există o educație religioasă de ce n'ar exista și o educație igienică care să ne învețe că în lupta anti-tuberculoasă aliatul nostru cel mai puternic este soarele, aerul curat și curățenia trupului pe lângă o alimentație substanțială, bogată în vitamine (leguminoase, făinoase și preparate de lapte sub diferite forme).

În mediul rural, la țară unde educația igienică este cea mai redusă infecțiile de tuberculoză se urcă la cifre înspăimântătoare 50% până la 60%, ceea ce dovedește că de și țăranul nostru își petrece cea mai mare parte din viață în plin aer, totuși locuințele cu ferestrii mici și întunecoase, lipsa de ventilație precum și scuipatul aruncat prin toate unghiurile casei, formează cea mai sigură sursă de infecție tuberculoasă. În lupta anti-tuberculoasă ce va trebui odată se înceapă, educația tușitului și a expectorației trebuie să fie temelie pe care să se clădească arsenalul de măsuri preventive. Măsurile de combatere cu caracter educativ să primeze pe cele de ordin poliețienesc și cu caracter represiv. În zadar voim și creem legi bune în combaterea bolilor, dacă individul singuratic își va face de cap aruncând mereu scuipatul infecțios pe toate drumurile. În zadar vom ridica spitale și sanatorii bolnavilor tuberculoși dacă mamele vor tuși și mai departe în fața copiilor lor și vor trăi în con-

diții igienice detestabile. Am umblat mult prin casele țăranilor noștri, dar D-zeu să mă ierte dacă greșesc, în nici-o casă absolut în nici-o casă țărănească n'am văzut scuipătoare. Ea este o unealtă cunoscută de poporul dela țară numai din chipuri. Acolo, în camera scunda a țăranului, unde să face de toate se fierbe, să doarme, să petrece iarna cea mai îndelungată parte din viață, acolo să și scuipă, pe jos pe podele, pe pereți, pe albiturile patului, în palme și în fața copiilor neștiuitori de marele pericol ce-i amenință. Între astfel de împrejurări ne întrebăm: vom putea noi vreodată scădea numărul tuberculoșilor în țară? Niciodată.

La noi, în lupta contra celui mai temut flagel al omenirii, măsurile de combatere se reduc în general la dispoziții de ordin sentimental. Când moare un ofțicos, desnodământul fatal al tragediei, ne mărginim la anunțuri funebre, panglici de culori sugestive, negre, lila sau albe, plângem și ne tânguim cum zice prorocul pe toate glasurile cunoscute în liturghia lui Dimitrie Cunțan, vărsăm lacrimi fierbinți ca în toate împrejurările și nenorocirile de acest fel, dăgănit de clopote, pomeni cu colaci, comentăm cu durere în suflet faptul, pentruca după un timp mai scurt sau mai lung să reintrăm în normal: să tușim și să scuipăm și mai departe propagând astfel tuberculoza.

Noi credem că prin astfel de măsuri nu vom combate niciodată oftica.

În cadrele acestui articol fiind vorba atât de mult despre educația tușitului și a bunei cuviințe recomand cu căldură broșura d-nei Alina din „Biblioteca pentru toți” Nr. 385, unde pe pagina 35 se poate citi următoarele sfaturi: „Când tușești treci repede batista și chiar mâna pe deasupra gurei. Strănută, tușește, scuipă chiar servindu-te de batistă, dar nu scuipa pe jos. „Eu personal de când am citit aceste rânduri le-am subliniat de trei ori și le urmez cu sfințenie. Dea D-zeu să am cât de mulți imitatori.

Un ultim cuvânt în chestia combaterii tuberculozei prin educație ni-l sugerează celebrul cercetător, marele medic Behring, care spune: „Tuberculoza la adulți este ultimul acord dintr'un cântec, pe care mama tuberculoasă l-a intonat lângă leagănul copilului ei.

Dr. Traian Bude.

Viața industrială

O pagină dintr'un volum inedit „Prosperitatea“

de **Const. I. P. Conta.**

Mica industrie țărănească.

I.

O mare operație comercială de schimb între produsele agricole ale României și ale țărilor Balcanice, cu Metalurgia cehoslovacă și franceză se poate organiza, — prin Comisia economică internațională a Micii Înțelegeri, care lucrează sporadic, de trei ani, între București, Praga și Belgrad — cu metoda Cooperației internaționale unitare și Antreprize de transit.

Popoarele agricole din Sud-Estul Europei, încadrându-se, în cooperarea mondială, care are Biroul ei la Geneva, la Societatea Națiunilor, prin metoda „unitară“ preconizată de noi, — pe care am dezvoltat-o în altă parte și care organizație începe cu: „*Alianța cooperatistă unitară a grupului popoarelor din Mica Înțelegere și Pactul Balcanic*“, — are nevoie de produse metalurgice pentru modernizarea exploatărilor lor agricole, cum am demonstrat în Cartea Poporului Nr. 1/32, și de un foarte mare stoc anual de instrumente mecanice și electrice, pentru întemeierea și dezvoltarea unei mici industrii la țara, unde loturile agrare sunt prea mici sau unde se face comasarea loturilor mari în „Ferme — agricole — mecanice — țărănești“, proiect ce am publicat și în „Argus“ Iunie 1934, și în diverse reviste.

Așa dar și pentru „Ferme-țărănești“ de 60.000 Ha ca și pentru gospodariii agricoli de 1—2 Ha se cer produse mecanice pentru exploatări extensive, precum și produse metalurgice instrumente pentru mica industrie și curent electric (forță motrice) și lumină și căldură pe toată întinderea bazinului Dunărean și pe toate câmpiile mănoase dincolo de munții Balcani până la Marea Egei și în Asia minoră.

Afară de întreg inventariul agricol propriu zis care este imens, se cer instalații industriale de topirea chimică a cănepei, a inului, cum deja înainte de războiu, a clădit în Delta Dunărei, Banca Koralek & Müller din Praga, o atare fabrică la Serdaru, care exporta anual, prin îngrijirea noastră, zeci de vagoane *fuioare de cănepă*, topite chimic, materie primă cerută și larg plătită de fabricile mari de textile din străinătate.

Apoi pentru semințele de alte plante industriale se cer ateliere de mașini electro-magnetice de decuscutare, în altă ordine de producție se cer mii de instalații de pasteurizarea laptelui, de brutării mecanice, de filaturi, materii prime și instrumente de pescuit, bărci motoare și vase de pescuit în largul Mării-negre. Apoi la sate se cer mii de grupe electrogene spre a produce lumină, căldură și forță

motrică la țară unde nu pot ajunge marile instalațiuni electrice.

II.

Așa dar pe deoparte Uzina agricolă: „Fermele agricole — mecanice — țărănești“ ale tuturor popoarelor agricole din Sud-Estul Europei pe de altă parte mica industrie a plugarilor din România, Jugoslavia, Turcia, Grecia, țări asociate, au nevoi inexorabile de aceste mari cantități de produse metalurgice, dar ele au și produse agricole de o valoare de schimb imensă, care standardizate după metoda unitară, rezistă oricărei concurențe cu produse similare, din momentul introducerii mașinismului.

Ca să fim mai bine lămurii în modul practic cum se poate organiza periodic acest imens schimb, fac o incursie istorică în modul cum, cu câți-va ani înainte, metalurgia franceză a servit aceleași nevoi ale poporului rural francez, înlesnindu-i munca sa agricolă și dezvoltând paralel industria mică la câmpii, printre țărani, cari nu aveau destul pământ de cultură.

Acest istoric poate folosi celor 70 milioane suflete ale popoarelor agricole asociate din Sud-Estul Europei, cu atât mai mult României rurale.

III.

În Franța rurală meseriașii, din inițiativa lor proprie au fondat o mare societate numită: „*Industria individuale*“ adică produse cari se pot lucra în familie pentru nevoia urgentă a gospodarului agricultor. El are la casa lui un mic atelier improvizat, „după cerințele pieței locale din satele lor, spre consumație, utilizând materii brute din localitate.

Această inițiativă particulară, guvernul francez a încurajat-o, și astfel ea s'a transformat într'un Institut internațional de meserii cari furnizează și exportă atari instrumente, ca motoare mici și eftine și diverse instrumente industriale prin a căror ingenioasă complectare omul poate lucra și spori patrimoniul său prin muncă utilă.

Acest Institut particular de meserii are un sediu permanent de conducere în „Comisia superioară de Arte și meserii (Artizanat)“ la Ministerul Muncii din Paris.

Acest artizanat a constituit deja fonduri alimentate, în fiecare an, prin supra-redevența a Băncii de emisiune a Franței, pentru a-și procura mașinile de construit produsele sale metalurgice și încă pentru a moderniza întreprinderile sale, cu ceea ce se cere în țară și afară din țară.

Acest artizanat se compune din multe asociații mici rurale cari exhibă și lansează în fiecare an concursuri de diferite utilaje mecanice, mișcate fie cu brațul, fie cu piciorul sau de mici mașini, întrebându-se curentul electric, sau esențele de păcură, mazut, gaz tot ce poate conveni profesiunii respective.

Ziarele și revistele franceze sunt pline de anunțuri de mici motoare cu gaz sau cu electricitate cari pot da lumina, sau puterea motrice, sau căldură pentru o singură gospodărie cu prețuri minime, mai mici decât cele pretinse de uzinele mari centrale, mai ales la noi, unde cele mai multe sunt create cu mare risipă de capital dat ca filodormă care trebuie amortizată.

Cităm între altele micile gazogene cari cu o cheltuială foarte mică pot fi instalate în fiecare sat, în fiecare șură unde se lucrează și cari consumă cărbuni, sau petrol, sau lemne, sau chiar gunoiul fermei, tezec, adică coprol vitelor uscat. Aceste gazogene sunt întrebate pentru a da forță motrice în industria individuală la țară.

Ei au ajuns la perfecționarea gazogenelor automate cu gazificația instantanee cari pot fabrica din țiteiu gazul la domiciliu și care consumă numai cinci kilo cărbuni la o operație casnică. Ingineri specialiști ne asigură că: aceste instalații pot fi utilizate în orice clădire sătească. Ele pot fi conduse, adică încredințate îngrijirea a oricărui om de serviciu, oricărui țăran dacă instalația este făcută la vreo fermă sau gospodărie țărănească. Aceste gazogene oferă căldură, lumină și forță motrice de lucru foarte eficient la țară.

Astăzi la noi radiofonia nu se poate răspândi la țară din cauza lipsei de curent electric eficient. Cu gazogenele afacerea se rezolvă, cu mulțumire multilaterală.

După cum ne asigură Inginerul Marcel de Conninck cu ele se poate lucra la domiciliu mici piese dacă nu de fontă dar din aluminiu și alte metale ușoare. *Apoi sunt de o incontestabilă utilitate în extracțiile miniere, prin aceea că ar putea fabrica mici tuburi de aliaj. Prin metodele moderne de forage se poate reuși o extracție de cărbuni de exemplu, făcută prin sondă, ceea ce ar permite, cu combinație de pompe, de a extrage atât cărbuni din mină cât se extrage astăzi de exploatarea cele mari, cu cheltuieli mult mai mari.*

Această mică dar variată industrie a primit o așa mare incurajare, pentru că în totalul ei ea poate, în viitor să efienească foarte mult mijloacele de fabricație, iar la noi poate ajuta producția și puterea de cumpărare a țăranului. Așa de exemplu pierderile calorifice la stabilimentele mari electrice în centrale

mari sunt enorme, s'a calculat că pentru o producție de 10 milioane kilowats, care corespunde cu o consumație de 4 milioane tone de cărbuni, trebuie să se consume 6 milioane tone cărbuni, de unde rezultă o pierdere de 2 milioane tone cărbuni la un singur captor mare.

Pentru spălătul textilelor, pentru uscătorii, pentru evaporatori, pentru destilatori, costul căldurii este de trei ori mai mare decât trebuințele reale în energie mecanică. De aceea și la noi prețurile căldurii și a forței motrice sunt așa de ridicate când se procură dela Centrale mari, dovadă protestările ridicate de aproape toate orașele din România.

IV.

Intr'un cuvânt vom lucra pentru a transporta la țară industriile utile prin care să punem în măsură poporul rural român să-și creeze noi resurse proprii și suficiente existenței sale.

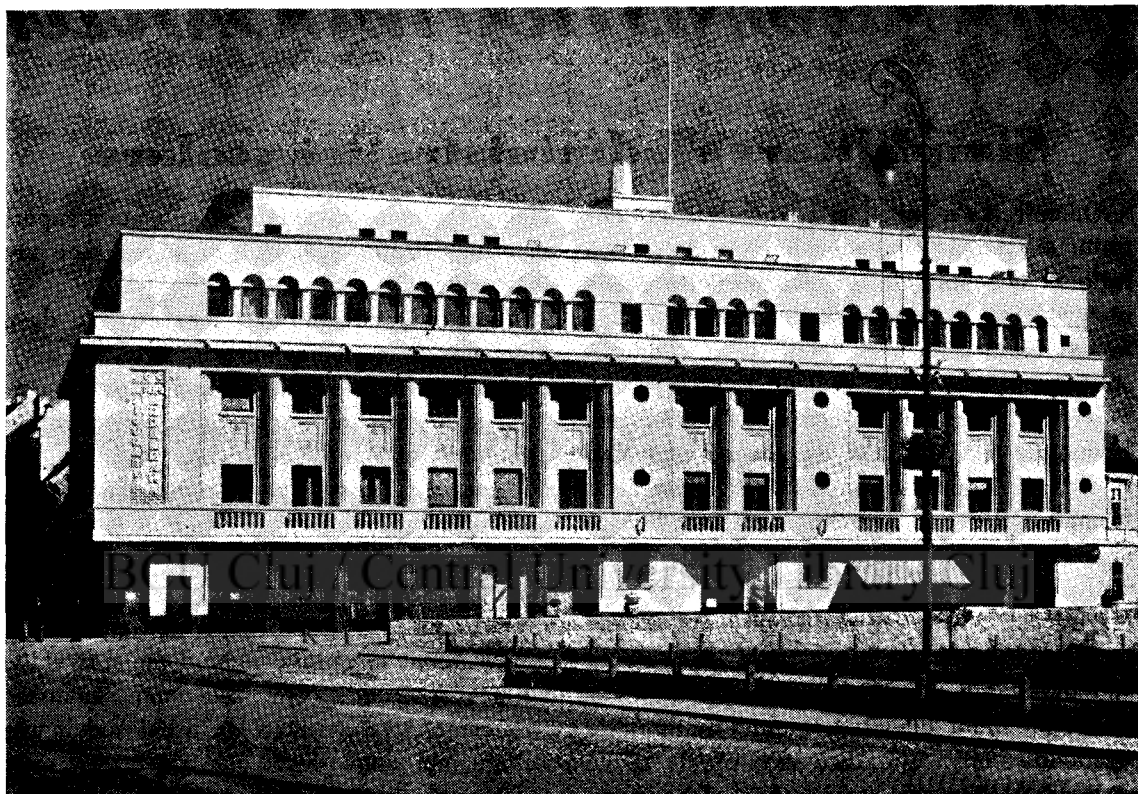
a) *Astfel vom descentraliza orașele de pletora de șomeri, cari dă mult de lucru guvernelor și multă povară bugetului Statului; iar dincoace la țară vom putea împedica șomajul agricol cari este din ce în ce mult simțit, iar pe deasupra vom putea înrăuri la buna stare materială a poporului rural, care și atunci când mica lui industrie șomează, el poate trăi din produsele lotului său, micul său petec de pământ cultivat.*

b) *Credem că aceste detalii date, și clădite pe pârghia organică a economiei interaliate ale popoarelor Micii Înțelegeri și a Pactului Balcanic, după sistema cooperatistă unitară preconizată de noi prin Biblioteca „Cartea Poporului”, ce apare la Cluj, periodic, merita să fie luate în considerație de Onor. Comisia Economică internațională a celor două Înțelegeri Economico-politice din Sud-Estul Europei, căci ar fi nu o teorie ci un schimb real, practic și folositor prosperității generale a Statelor aliate și un început de organizare a păcii universale.*

c) *Rugăm pe toți dnii Invățători și Preoți și pe orice proprietar agricol local, care se îngrijește de sporirea veniturilor gospodăriilor rurale din localitatea sa respectivă și poate înființa vreo industrie casnică individuală, în mai multe familii locale, să ne semnaleze cazul la Administrația Revistei, în mod documentat. Acestora le vom servi metode noi de a cumpăra mașinile și instrumentele de muncă cari se plătesc, în timp mărginit, din chiar venitul produs de aceste mașini, pe baza de contracte tip și convenții speciale trecute cu fabricile metalurgice respective.*

Conta.

Viața economică**Palatul Societății de asigurare
„Prima Ardeleană” din Sibiu**

Vă gândiți la D-voastră?

Vă gândiți la viitorul D-voastră?

Vă gândiți la familia D-voastră?

Vă gândiți la averea D-voastră?

Dacă da, atunci nu uitați că în viața D-voastră pot obveni pe neașteptate, atât ne-
cazuri, cât și catastrofe. Contra tuturor acestora vă puteți apăra numai prin asigurare.

Deci înainte de a Vă asigura, consultați cunoscuta societate de asigurări generale
„PRIMA ARDELEANĂ”, care contractează tot felul de asigurări de viață, cu trageri la
sortji, populare, foc, efracție, grindină, accidente etc. în modul cel mai avantajos.

NB. Reprezentanța generală din Sibiu s'a mutat din localul Băncii „Albina” în
Palatul propriu indicat mai sus din Str. Regina Maria Nr. 59/61.

Telefon Nr. 1/88 Sibiu.

VIATA ADMINISTRATIVĂ A SATULUI

Simplificarea administrației școlare

Omenirea s'a nizuie și se nizuiește în continuu a ajunge printr'un minimum de muncă rațional întrebuințată, la maximum de câștig material atât în domeniul economic, cât și în domeniul industriei, comerțului, administrației.

La noi însă suntem departe de acest lucru. Economia este departe de ceea ce ar trebui să fie, iar administrația este, îngreunată cu formalismul sec și istovitor de forțe psihice și fizice, încât îți face impresia că intenționat se lucrează la stânginirea și încetinirea progresului și în acest ram de activitate, încurcând și îngreunând totul, spre a se putea sub paravanul formalismului sec și fără valoare, îndeplini diferitele tendinți materialiste lipsite de conștientizitate și simț de cinste și a se da impresia unei munci laborioase, menite a justifica totodată și menținerea numărului mare de personal în administrație.

Și acest formalism nenorocit, care răpește timpul și epuizează forța de muncă creatoare, se întâlnește și în administrația școlară.

La o școală cu 2 puteri didactice se rezolvă la an câte 250—300 acte, iar contabilitatea și contul de gestiune al comitetului școlar îți răpește săptămâni întregi, ceea ce s'ar putea pe lângă o formă mai simplă, destul de cinstită și ușor de controlat, termina în câteva zile.

Dacă aceasta este realitatea, dacă experiența ne arată că formalismul de până acum în loc de-a aduce reale servicii, îngreunează și stânjenește bunul mers obștesc, atunci fără îndoială, ar trebui să se pășească la o administrație mai simplistă, mai rațională și cu

efecte mai binecuvântate și sub acest raport în administrația școlară s'ar putea face următoarele:

Menirea revizoratului școlar nu este de-a înregistra și expedia mii de acte, ci de a controla și da îndrumări practice învățământului și aceasta nu se poate face prin ordine circulare, ci stând de vorbă gură în gură cu corpul didactic pe câmpul de muncă, încurajând, apreciind ce este bun și îndreptând cu pricepere și bunăvoință ce este greșit și spre a se putea face acest lucru, nu trebuie răpit timpul revizorului școlar cu rezolvarea miilor de acte, ci lăsat să studieze și să chibzuiască și să afle căile cele mai sănătoase de urmat, spre a putea da astfel școala rezultate mai bune decât cele de astăzi.

Ceea ce se potrivește revizoratului școlar, același lucru se potrivește și directorului școlar. El nu trebuie să rezolve sute de acte, ci să-și întrețină în bune condițiuni școala, s'o înzestreze cu tot ce-i trebuie, să se îngrijească ca ea să funcționeze în cele mai bune condițiuni, activând cu deplină conștientizitate și pricepere, atât în școală, cât și în afară de școală.

În concluzie deci, pentru reducerea muncii administrative a revizoratului școlar și prin ea și a directorului școlar, ar trebui să i se ia — precum s'a cerut în repetate rânduri — din sarcină statele de plată. Rapoartele despre mersul școlii să fie trimestrale, sau anuale și nici decum lunare. Recomandarea cărților pentru bibliotecile școlare să se facă o singură dată pe an prin luna Octomvrie și pentru premiarea elevilor în luna Aprilie într'un

singur ordin și nu cu zeci de ordine de cari în cele mai multe locuri nici nu se mai ține apoi cont

Indrumările și lămuririle privitoare la bunul mers al învățământului să se facă în conferințele învățătoarești înconjurându-se astfel comunicarea lor pe cale de ordine circulare.

Tot asemenea și Onor. Minister la începutul anului școlar să spună ce are de spus în legătură cu bunul mers școlar, spre a se putea discuta și limpezi totul în conferințele învățătoarești dela începutul anului școlar.

O idee, o dispoziție, un plan de muncă, trebuesc întotdeauna bine studiate și numai după o discernare cât mai serioasă și cu considerare la folosul obștesc ce l-ar putea produce, să se pună pe hârtie și să li-se deede drumul, evitându-se astfel contrazicerile, revocările și anulările de ordine, cari numai impresii și sentimente bune nu pot crea față de emitenții lor.

Numărul ședințelor cercurilor culturale să se reducă și să se pună sub președinția organelor de control recrutate din cei mai distinși învățători de gradul I-ii, având a se discuta și 'n aceste ședințe — afară de programa oficială — tot ce privește buna funcționare a școlii.

După toate aceste, corpul didactic trebuie lăsat în pace, să muncească cu chibzuială și perseverare de fiecă zi, conformându-se legilor, dispozițiilor date și împrejurările în cari trebuie să activeze.

Astfel munca administrativă atât a Onor. Minister, a Rev. școlari și a dir. școlari s'ar reduce în mod simțitor. Timpul trebuie economisit pentru realizări practice — utilitare și nici decum întrebuințat pentru rezolvarea de acte, cari nu aduc decât foloase foarte reduse și problematice. Când această concepție va triumfa, totul se va schimba spre mai bine.

Sibiu, la 29 Septembrie 1935.

S. Dragoman, inv.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Actualități

Un eveniment de o deosebită importanță a fost congresul dascălesc ținut anul acesta în zilele de 8, 9 și 10 Sept. în metropola Banatului — Timișoara.

Colegii bănățeni — prin sufletul lor deschis — ne-au primit cu toată dragostea, asigurându-ne o bună găzduire.

Mulțimea de învățători, veniți din toate unghiurile țării, au dovedit — prin afirmațiunea lor — interesul ce-l au față de tagma din care fac parte. Congresul ținut la Timișoara se poate considera alături de congresul uriaș al Federației corpului didactic, ținut în 1930 la București.

Suntem cea mai numeroasă și mai puternică tagmă de organizație profesională și toți factorii își au adânc ținută privirea, urmărindu-ne la orice pas și după orice pas și considerându-ne după cele ce am făcut, Chezașia trecutului o avem în față, să fim mândri de ea și mai increzători în puterile

noastre ca ori-când să pășim înainte, mândri de misiunea sfântă de apostol, pe drumul cel drept și sigur la izbândă, dând la o parte orice buruiiană de egoism, neînțelegere și răutate și îmbrățișând solidaritatea, care este singura armă de izbândă și steagul nostru. Să ne zicem tânăr și bătrân, fiecăruia, frate și adevărat coleg, iar acela care caută să amăgească și să sdruncine această familie nobilă, desconsiderat să fie de toți și aruncat în întunerecul uitării.

Cuvintele d-lui Ministru Dr. C. Angelescu întăresc cele de mai sus când ne-a spus să fim solidari ca să ne poată apăra drepturile noastre, fiindcă Domnia Sa a declarat că mai bine pleacă din fruntea departamentului, decât să nu ne poată satisface cerințele noastre drepte și juste. A încheiat spunând: „Aveți conștiință în mine, cum și eu am în D-voastră“.

Mulți par'că ne-am îndepărtat de eul nostru și fie influențați de alții, fie sâmburele

politic răutăcios, fie alte pretenții absurde ale curentului materialist ne face să ne ocupăm de lucruri mici și neglijând ori desinteresându-ne de lucruri mai de folos, prin care am putea aduce un bine, dacă nu nouă personal, altor colegi. Intr'adevăr e o vreme morbidă de politică și noi impresurați de atâtea nemulțumiri, ne întrebăm de multeori cum mai poate merge așa, de ce merge așa și până când? *Toată lumea vede că relele multe sunt aduse de politică? Nu cred să existe politician fără scop material personal și fiindcă acesta premerge, noi să facem ca și în școală, în toate orânduiri vieții să premerge scopul formal. Atunci vom putea fi liberi cu desăvârșire, când fiecare din noi ne vom desbrăca de haina politică de partid și ne vom îmbrăca numai în haina școlăiești, de culturalizare, pentru a ni-se putea spune cu adevărat, „Invățătorule“! Se știe că noi suntem cheia și toți au lipsă de sprijinul nostru. Satele sunt în mâna noastră, țărâ-nimea e în mâna noastră, dar pătrunzând politicianismul, greu înfăptuim ce vrem. S'o facem temută de noi și cu încredere în viitor. Iar când știm că protectorul suprem al nostru e însuși M. S. Regele Carol al II-lea și știm că Ministrul școalelor dl Dr. C. Angelescu s'a indentificat în totul cu noi, să dovedim și mai departe că știm să ne facem datoria, că existăm și ne pretindem drepturile noastre și vrem ca în fruntea școlăiești să fie sub orice regim și guvern, acela care s'a indentificat întru totul cu noi și e sufletul învățământului.*

Școala primară să se organizeze și să se conducă de noi și prin noi. Să judecăm calm, să nu exagerăm și să ne arătăm deschis toate neajunsurile, fiindcă până nu vom avea un învățător plătit cinstit, o școală primară bine întreținută, nici un analfabet, o armonie socială, un învățător cât mai perfecționat, problema nu e terminată. Deci să

lăsăm toate, să ne descreețim frunțile meditănd cât mai mult, scriind în ziare și reviste, în interesul nostru și al școlăiești asupra următoarelor chestiuni:

Întreținerea școlăiești primare, salarizarea învățătorilor, diferența de liceu, academiile pedagogice, controlul în învățământ, numirea inv., exam. de def. și înaintare etc.

Întreținerea școlăiești primare, depinde și necesită modificarea legii comitetelor școlare. E o problemă destul de grea și de delicată salarizarea deși s'a discutat la Timișoara, dezideratul fiind bun să luptăm pentru înfăptuirea lui. Diferența de liceu, să se admită, ca și în trecut până la înființarea academiilor pedagogice. Controlul în învățământ iarăși e o problemă de fond și gingașe deși s'a discutat la congres, merită să se scrie cât mai mult, că nu concursul ori titlul îl face demn de a fi organ de control, ci unul integru, constant și consecvent, de caracter, adecă omul personalitate, face cinste învățământului de a-l ridica și promova. Aceste organe de control vor fi ca prieteni și adevărați îndrumători ai inv.

Să fie stabile, bine plătite și bine pregătite.

Numirea inv. Fetele la aceeași etate cu băieții. Examenul de definitivat. La ce să fie îndepărtat din învățământ cel care nu reușește de trei ori, după ce are casă și copii? De ce să se apuce, neavând altă posibilitate de traiu. Să rămână tot timpul inv. tit. prov. dacă nu reușește de 3 ori la definitivat fără să fie îndepărtat. Mai bine stricteța să se aplice la eșirea din școala normală.

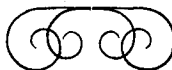
Examenul de înaintare și înaintarea la gr. I-iu ameliorarea condițiilor. Să se aplice și celelalte grade învățătorilor merituoși.

Programa analitică, etc.

În viitor voiu desvolta fiecare chestiune în parte.

Aciliu, 27 Septemvrie 1935.

N. Martin, inv.-dir

Fată dela țară

*Frunzuliță de alun,
Ochi de neagră mură.
Fragă roșie de câmp,
Fragă 'n loc de gură,*

*Pe la poarta mea trecând
Te-am văzut odată,
Mi-ai rămas în gând de-atunci
Și 'n inimă — fată.*

*Te-am pierdut apoi și-am vrut
Ca să uit de toate;
În zadar, mintea nu vrea,
Sufletul nu poate.*

*Unde ești tu, de ce lași
Inimă străină,
Să se frângă 'n întrebări
Fără de hodină.*

*Nu mai sta de parte-atât,
Vino iar senină...
Pe la poarta mea de treci;
Nu mai sta, ci vină!*

El. Seni.

Comorile satelor noastre

de inv. **Ioan Albescu.**

Aproape toți străinii cari trec prin țara noastră — și dela o vreme trec mulți — rămân uimiți de comorile nestemate făurite de mintea isteță a țaranului nostru.

Mai văd ei pe la noi și alte lucruri cari poate nu sunt tocmai frumoase, dar se întorc în țara lor cu idei frumoase despre cuminenția poporului nostru și despre minunatele lucruri ce ies din capul și mâinile lui.

Și 'ntr'adevăr!

De prin țările din cari vin, ei au văzut orașe și sate mai frumoase, mai cu grijă gospodărite, poate, ca ale noastre, vor fi văzut și trăit un trai mai bun și se vor fi

desfătat cu plăceri, de tot felul, mai alese ca la noi, dar toți au recunoscut că, costume frumoase și împodobite cu atâta artă și gust, ca ale țarancei noastre, fie ea din jurul Săliștii ori Rucărului, din Bănat ori Bucovina așa costume frumoase n'au văzut nicăeri.

Un distins intelectual italian care mă onorează cu prietenia D-sale, îmi spunea deunăzi că vizitând Expoziția Internațională din Milano, din anii trecuți, a rămas deadreptul uluit — ca toți străinii de altfel, de câtă artă, frumusețe, iscodire și măiestrie știe țaranca noastră să puie în frumosul costum, pe care-l

face cu mâinile ei până la un fir, și pe care-l poartă cu atâta mândrie.

Dar gândiți-vă și Dvs. la elegantul costum săl ștenesc, cu altițele, puii, râurii, colțișorii cusuți cu atâta migăleală și gust, la ciupagul dela gât, care singur este o minune de cusătură, dar ce să mai spun, tot acest costum în care albul se îmbină așa de minunat cu negrul și singure aceste două culori dau atâta farmec și maiestate. Ori gândiți-vă la costumul de Rucăr, cu prea migăloasa-i iie și cu prea bogata-i fotă, care dau atâta gingășie trupului acestei fete cu ochi negri, focoși, sau celeilalte cu ochii rupți par'că, din seninul cerului.

Trebue să recunoaștem și noi, de obicei veșnic cârâitori și nemulțumiți, că au drept să ne pismuiască celelalte popoare.

Ba de vreo câțiva ani am văzut că și D-rele chiar străine, poartă bluse cu motive românești. Și când te gândești că moda a plecat din Paris, ai drept să te bucuri că străinii prețuesc mai bine decât noi cusăturile noastre.

Ba cei mai mult; însăși soția președintelui Roosevelt al Americii văzând și plăcându-i costumul românesc și-a procurat un asemenea costum, pe care-l poartă și-l laudă la toate serbările mari.

Dar să nu mergem chiar atât de departe; scumpa noastră regină Maria, nu poartă cu atâta drag costumul românesc la toate ocaziile mari, dându-ne astfel un mare exemplu ca să ținem la tot ce-i românesc.

Am dat aceste mari și mult grăitoare exemple pentru faptul că multă lume de pe la sate începe să schimbe aceste frumoase costume pe mohorâtele straie „nemțești“. Și dacă astăzi ne-om schimba portul, mâine ne-om pierde limba — pe care am început să o schimonosim — și vom uita obiceiurile.

Din aceia clipă nu mai suntem vrednici să trăim. De aceia, purtați cu fală frumosul nostru costum românesc. Strângeți toate cusăturile vechi cari încep să se piardă, ca să punem stavilă modelelor străine imprimare, aduse dela orașe. Toți câți vă veți osteni pentru acest scop, veți triumfa, dacă veți

pune dragoste caldă și mai presus de toate veți avea mulțumirea că ați servit o cauză mare, cauza românismului, cea mai scumpă nouă dintre toate.

Ce să mai zicem despre cântecele noastre românești; cântecele de jale, cari aduc picuri de rouă în ochii noștrii, sau cântecele vesele cari fac ochii surâzători și calzi, cântecele de vitejie cari ne duc cu mintea în vremurile de demult și ne îmbărbătează, ori vechile noastre colinde cari aduc alinare și mângăere creștinească la toate casele și altele.

Ce păcat că nu știm prețui îndeajuns aceste comori pe cari înțelepciunea poporului cu atâta dărnicie le-a făcut.

Și astfel se pierd din vina noastră, pe zi ce trece, cum s'au pierdut și până acum fără număr, toate aceste flori neprețuite ale poporului nostru, ca să le ia locul tot felul de bazaconii de pe la orașe cari strică sufletul și tradiția noastră românească.

Să nu uităm; cântecele poporului nostru sunt cântecele noastre ale tuturor, ele sunt rupte din inima noastră și călite cu suflet din sufletul nostru, sunt florile nestemate răsărite pe acest pământ, sunt cântecele noastre cele mai frumoase și mai dragi.

Iată una dintre ele:

I. Foaie verde de trifoi

Foaie verde de trifoi
 M'a cerut la maica doi;
 Unul bătrân și bogat,
 Altul tinăr și sărac.
 Mie-mi spune-un pui de cuc
 După care să mă duc.
 Al bătrân merge la fân,
 Vine seara tot gemân(d),
 Intră 'n casă noorează
 Ese-afară imbesneasă.
 Io-i pui cina ca să cine,
 El mă sudue pe mine.
 I-aștern patul să se culce,
 El mă sudue de cruce.
 Al tinăr merge la fân,
 Vine sara fluerân(d)
 Intră 'n casă luminează,
 Ese-afară 'nseninează.
 Io îi pun cina pe masă,
 El mă 'mpiedeca prin casă,
 I-aștern patul să se culce,
 El imi cere gură dulce.

Poezii populare

Te-auzeam badeo de-acasă,
Cum bătea-i cu pumnu 'n masă
Și zicea-i că nu-'s frumoasă.
De frumoasă m'ai văzut,
De harnică m'ai știut.

Hai măicuțo drag' acasă
Că tata-i bolnav în casă.
— Du-te, du-te c'oiu veni
Numai să mai joc vre-o trii.
— Hai măicuțo drag' acasă
Că tata îi mort în casă.
— Bine, bine c'o murit
Că eu iară mă mărit.
C'o rămas trei buți de vin,
Cu una l-oiu îngropa,
Cu două m'oiu mărita.

Badea meu nu-i mare tare
Dar cine mi-l vede moare.
Că și eu când l-am văzut
De trei ori m'am cumpănit
Pe o multe de cuțit,
Mă tot mir cum n'am murit! —

Arz'o focul strada asta
Pe-aici mi'a fugit nevasta.
Las' să fugă să iubească
Să nu se mai bolnăvească.
C'astăvară n'a iubit
Și șapte luni a bolit.

Vai de min' ce de feciori
Par'c'au fost toți vighitori.
Vighitori la pătrânjei
Și-o dat bruma peste ei.
Și-au rămas toți mititei.

Frunză 'n plop, frunză sub plop
Sfinția Ta protopop
Judecă și fă drept
C'urātu să nu trăesc.
Cu urātu de-oiu trăi
Raiul nu l-oiu dobândi.

Spune-mi mândro poți — nu poți
Cu vorba să nu mă porți,
Să mă faci s'aștept la colț
Ca să-mi zică lumea hoț.

Mi-a trimis badea Ion
Din Cluj din batalion,
Să-i fac peană de țitron.
Io 'ndărăpt carte i-am scris
Că țitronu s'o uscat
Și peana nu i-am gătat.

Dorul dela bădița
De l-ași putea apuca
Eu cu drag l-ași semăna.
L-ași plevi l-ași secera
Și cu caru l-ași căra.
Și l-ași face stog la șură
Și l-ași îmblăți singură.
Și l-ași cerne prin sprâncene
Pe pofta inimei mele.

Răvaș puico, răvaș dragă,
Răvaș dela împăratu
Că ți-o vint puico bărbatu.
Las' să vie dracul știe
Calea mărăcini să-i fie.
De mâncare i-am gătit
Mămăligă cu urzici.
Și cămașa i-am spălat-o
Pe mărăcini i-am uscat-o
Răvaș puico, răvaș dragă
Răvaș dela vornicu
Că-ți vine ibovnicu.
Las' să vie, Domnul știe
Calea trandafiri să-i fie.
De mâncare i-am gătit
Două rațe și-un pui fript.
Două rațe pe curechiu
Și cinci oca de vin vechiu.
Și cămașa i-am spălat-o
Pe trandafiri i-am uscat-o...

Foaie verde mere, pere
Nu te mai însura vere,
Că muerea multe cere
Și mărgele și inele
Și păpuți cu găurele.

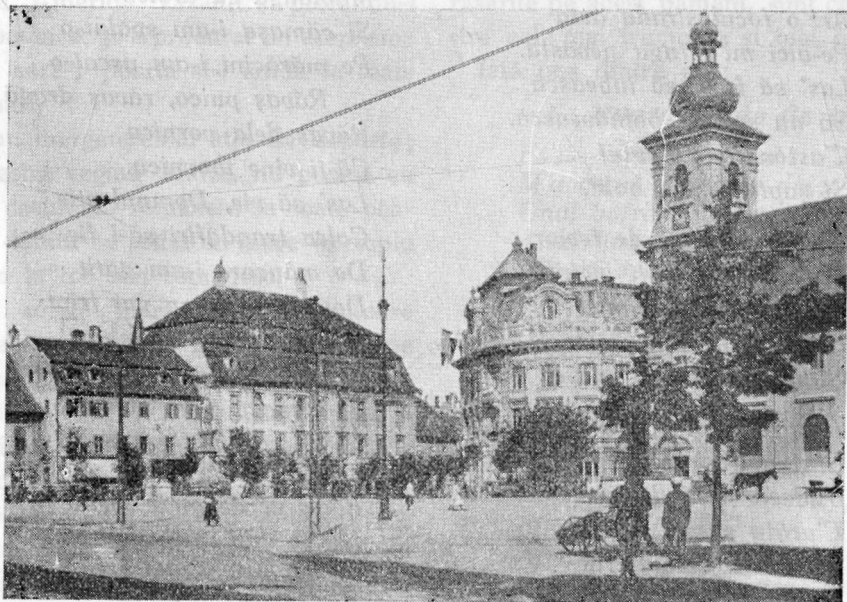
Din colecția:

I. Bradu.

Din frumusețile României.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Vedere din Sibiu.

RECENSII

G. G. Antonescu. Pedagogia Contemporană. (Probleme și curente) București, Cultura Românească, 1935.

Sub acest titlu publică dl prof. G. G. Antonescu ultima lucrare cu caracter pedagogic a Domniei Sale.

După cum însuși spune, lucrarea de față cuprinde două lucruri principale: „Probleme generale și Curente”.

În prima parte a volumului, D-sa face o privire asupra felurilor de cultură pe care generația veche o poate transmite celei noi și care poate fi de două feluri:

a) Cultura informativă, care poate fi generală și profesională și

b) Cultura formativă, termen pe lângă care este alăturată concepția D-sale pedagogică, formativ organicistă. (Vezi G. G. Antonescu, pedagogia generală). Oricine se pretinde educator, trebuie să țină seama de acest ultim termen care constă în formarea personalităților, prin cunoașterea individualității: pentru care numai pe baza aptitudinilor naturale ale fiecărui individ, putem obține o activitate productivă, care este adevărata activitate și nu cea reproductivă cu caracter mecanic. Iată deci desprinse notele culturii formative, care sunt:

I. Individualism și

II. Provocare la creație.

La acestea se va putea ajunge numai printr'o revizuire a programei de învățământ care este prea încărcată, precum și aplicarea metodelor active (Școala activă) care nu se poate înfăptui, decât prima condiție fiind înfăptuită.

Trecând la metodele întrebuițate pentru studiul individualității dl Antonescu, ni-le arată pe fiecare în parte, precum și mijloacele de studiu ale acestora în felul următor:

1. Metoda observației directe, căreia-i corespunde fișa individuală;

2. Experimentul, căreia-i corespunde te-
stele și

3. Observarea de sine, căreia-i corespunde ancheta și psihanaliza.

Avantajele acestui studiu al individualității D-sa le împarte în trei categorii, și anume:

1. Face posibilă cultura formativă, bazat pe principiul „Când nu-ți cunoști elevii, nu poți avea asupra lor nici o influență”.

2. Face posibilă orientarea profesională, după cum ne arată însăși spusele filosofului Schopenhauer, vorbe ce merită să fie reproduse chiar într'o recenzie, oricât de limitată ar fi ea; pentru actualitatea ce le dă încă viață și astăzi — deși timpurile s'au scurs mult de când au fost rostite — însă tocmai această notă e ceace dă nemurire operelor unui autor și n același timp autorului. „Cel mai frumos serviciu, zice Schopenhauer, pe care-l putem aduce elevului nostru este de a-i arăta ce cale trebuie să ia în viață, în conformitate cu aptitudinile sale; căci nu este om mai nenorocit decât acela care și-a greșit calea și este condamnat o viață întreagă să meargă pe alte căi decât acelea pe care i le impune natura lui sufletească”.

3. Duce la formarea personalității, care este ultima țință a educației și pentru care mijlocul cel mai eficace și care se impune ca un principiu sine qua non, este acela al „Educației morale”.

(Referitor la acest fel de educație, a se vedea: G. G. Antonescu, Ped. generală, cap. Educ. morală. 2. Același: Ped. contemporană, cap. Educ. morală în formarea personalității, pag. 51. 3. Același: Educ. morală în școala românească și 4. Educație și cultură). Totuși pentru că cred că acesta este lucrul pe care mai mult îl accentuiază dl Antonescu în toate lucrările D-sale, prin atenția ce ar trebui să i se dea în timpurile de față mai ales, voi arăta pe scurt ceace dl Antonescu găsește de nepotrivit și ce trebuie să facem, depășind prin aceasta limitele unei recenzii, însă aducând cred un folos real celor ce se vor osteni a le citi. Principiul care stă astăzi la baza celor mai multe dintre măsurile de îndrumare ale educației morale (mai ales în învățământul românesc), este reprimarea; un principiu care preconizează măsuri negative ca: înlăturarea răului mai presus decât încurajarea binelui, principiu exprimat prin formula scurtă „Subjugă spiritul elevului fără să-l transforme și-l supune fără să-l convingă”.

Al doilea aspect al acestui greșit principiu, constă în reprimarea influențelor rele pe care mediul înconjurător le poate exercita asupra elevilor. Răul știm cât e de mare, ducând la resentimente și mascarea elevilor pentru evitarea neplăcerilor la care ar putea ajunge. Rolul cel mai important al educației morale, trebuie să fie, nu atât de a evita contactul cu răul, ceea ce e aproape imposibil, cât mai ales de a-l face capabil să lupte contra răului și să-l învingă; pentru că această luptă nu o dă educatorul, ci elevul, profesorul fiind numai un aliat fidel în această luptă. Mijlocul sau mai bine zis condiția esențială pentru realizarea unei asemeni întăriri a organismului moral este *disciplina liberă, adică supunerea voită*, metodă recomandată de Kant și aplicată de Foerster. În felul acesta am înfăptuit așa numita *convingere rațională*.

A doua formă e *convingerea afectivă*, pusă admirabil în aplicare de către Rousseau și Pestalozzi, iar ca ultimă formă este *convingerea volițională*, care nu se ocupă atât de idei și sentimente, ci de fapte bazate pe imaginile kinestetice (imagini a unor mișcări cunoscute mai dinainte). În acest scop; ideile și sentimentele — motive cari reprezintă activitatea practică sub formă potențială — prin imaginile de mișcare se actualizează. În vederea cultivării deprinderilor, ne vom servi de exercițiile de voință, făcând apel la elementul eroic al conștiinței elevului, exerciții cari bine organizate și suficient întemeiate pe convingeri raționale și afective, constituiesc un mijloc prețios pentru netezirea drumului care duce la personalitate. Metoda disciplinei libere aplicate la colectivitate, duce la principiul guvernării de sine a clasei. Se va ajunge apoi spune dl Antonescu, la stabilirea principiului moralizării învățământului care alături de acela al individualizării, al democratizării și naționalizării, trebuie să inspire în continuu pe îndrumătorii școalei românești.

Trecând în revistă apoi unele din problemele speciale ale învățământului, dl Antonescu ne expune în forma cea mai amplă posibilă partea a doua a prelegerilor D-sale, în legătură cu „Curențele contemporane ale pedagogiei moderne”, curențe pe care D-sa le împarte din punct de vedere al realismului și idealismului pedagogic în felul următor:

Realismul pedagogic, împărțit în:

Realism individual, care cuprinde problemele tratate și de dl prof. Antonescu atât de bine în lucrarea de față.

Referitor la individualism și educația liberă, D-sa ne arată în ce constă realismul individual reprezentat prin d-na Elena Key, arătându-ne în același timp neputința unei cunoașteri științifice a individualității de către reprezentanții acestui curent, din lipsa metodelor științifice pentru cunoașterea individualității. Trecând la influența metodelor de cercetare ale psihologiei contemporane, D-sa ne înfățișează printr'o analiză minuțioasă din punct de vedere pedagogic și psihologic, aceste metode, așa cum le găsim și așa cum le-am înșirat în partea primă a lucrării. Tot la acest capitol D-sa, ne vorbește despre Pedagogia experimentală, precum și reprezentanții ei mai de seamă, Neumann și Lay și criticile aduse de ei acestui curent apoi despre „Ped. activistă” arătând ce se înțelege prin activism, concepțiile asupra activismului și reprezentanții mai de seamă, Kerschesteiner și Gaudig. Referitor la ultima subîmpărțire a realismului individual, „Pedagogia psihanalitică” găsim: ce urmărește această pedagogie, aplicări pedagogice, care sunt, disciplina și sublimarea. (Referitor la aceasta a se vedea G. G. Antonescu „Psih-analiză și educație”). Tot la capitolul „Realismul pedagogic”, aflăm a doua împărțire, aceea a realismului social.

2. *Realismul social*, capitol la care dl Antonescu ne arată în ce constă acest realism, descriindu-ne „Pozitivismul utilitarist”: Spencer, vorbindu-ne în urmare despre „Regionalismul și localismul educativ” aducând și o critică întemeiată acestui regionalism.

La idealismul pedagogic găsim deasemenea cele două subgrupe ale

a) *Idealismului social*, în care D-sa ne arată în ce constă acest idealism, trecând apoi la noțiunea de personalitate ca bază a idealismului pedagogic. Referitor la personalitate, ne arată diversele interpretări date acestei noțiuni în pedagogie ca:

Personalitate morală, personalitate creatoare de valori culturale: Trecând apoi la consecințele pedagogice ne arată foarte plastic cum sunt înfățișate prin cele trei curențe, acela al rigorismului reprezentat prin Paulsen, curentul disciplinei libere voite — Foerster și educația caracterului prin artă, curent ce a luat naștere în mișcarea pedagogică a timpului nostru prin noțiunea de personalitate creatoare de valori (Vezi exp. Ped. contemporană, pag. 248 și urm.).

La idealismul social găsește dl Antonescu cele două idealuri, politic, cum îl întâlnim în ped. Spartană și Rusia sovietică, iar ade-

văratul ideal care este cel etic și care are în vedere ordinea morală în viața ei socială, ordine spre care trebuie a se tinde prin orice operă de educație, așa cum se desprind din opera filosofului și pedagogului Paul Natorp.

(Pentru o înfățișare mai clară a curentelor, a se vedea schița grafică aflată în lucrarea de față pag. 225).

Dupăce aceste probleme au fost așa de sistematic tratate încât ar putea aduce lumină chiar în ceea ce privesc pe necunoscătorii în ale pedagogiei, dl Antonescu încheie volumul D-sale printr'o largă privire asupra filosofului și pedagogului Goethe, care este o conferință ținută cu ocazia aniversării a 100 de ani dela moartea acestuia.

Citită astfel această lucrare cum am amintit mai sus, chiar de cei necunoscători într'ale pedagogiei, cred că le-ar aduce un real folos fără a trebui să amintesc de lumina pe care ar aduce-o în mintea acelor cari sunt chemați să facă educație tineretului de toate gradele, deci întregului corp didactic, indiferent de ce grad și de ce materii ar preda un profesor secundar, pentrucă însăși D-sa arată, „Indiferentismul pedagogic“, de care suferă întregul corp didactic, dar mai ales acela de grad secundar.

Vina după cum însăși D-sa arată, nu este a noastră, ci în primul rând al actualei Universități și în cel mai mare grad a organelor de conducere, care se ocupă de toate, numai de problemele pregătirii corpului didactic nu.

Dimitrie D. Roman, inv.
Sadu-Sibiu.

Fișa pedagogico-psihologică pentru studiul individualității, de **Lazăr Anfila**, prof. de pedagogie și **Dănilă Ilișescu**, revizor școlar, Timișoara, prețul 9 Lei.

Prezenta fișă, alcătuită în conformitate cu legea învățământului primar și a dispozițiilor Ministerului Instrucțiunii are ca bază fișa pedagogică a Institutului pedagogic român al universității din București și fișa Ministerului Instrucțiunii întocmită de dl I. Gabrea. Condițiile în care se prezintă, se aseamănă deci în multe privințe cu acele fișe. Unele părți au fost însă complectate cu întrebări pe cari autorii le-au crezut necesare pentru a avea o icoană cât mai complectă a individualității școlarului.

Remarcăm condițiile tehnice excelente în care a apărut fișa.

Așteptăm broșura cu instrucții, necesară în orientarea dascălilor pentru a complecta cu precizie științifică datele cerute.

Prof. **L. Bologa**.

* * *

„**Stâlpii satului**“ teatru sătesc în 3 acte de **Petrea Dascălul**, Nr. 222 din Biblioteca populară a Astei.

Acest teatru potrivit pentru satele cu portul și obiceiurile schimbate în spre rău, credem că va fi primit cu aceeași dragoste de către publicul mare, cum i-au fost apreciate și celelalte piese scrise mai înainte. Se poate procura dela Astra pentru neînsemnata sumă de 5 Lei.

„*Feciorii cei buni adaog și cresc numele părinților lor și-l fac fără de moarte; iar cei răi feciori ocărăsc și sting numele părinților buni*“.

NECULAI COSTIN.

„*Răsbunarea omului nobil este iertarea și uitarea*“.

SCHILLER.

„*Cel mai bun partid politic e acela care acordă principiile cu trebuința cea mai mare a momentului*“.

MONTANELLI.

„*Poporul mai mult simte decât judecă*“.

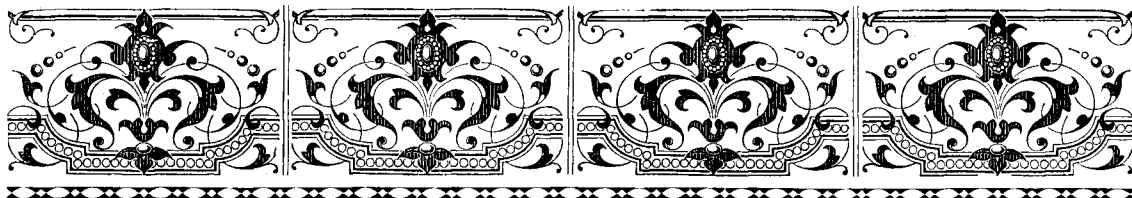
DE TOCOQUEVILLE.

„*Cel mai mare merit al societății este că ne face să prețuim singurătatea*“.

„*Anumiți oameni sunt de o extremă delicateță în lucrurile de nimic, sperând că astfel li se va ierta absoluta lor lipsă de delicateță în lucrurile mari*“.

„*Nu poți înțelege bine o gândire decât dacă poți însu-ți traversa situația care a născut-o*“.

CHINCHOLLE.

Știri și informațiuni

Cifrele mărturisesc...

Din activitatea culturală a Astreii, Desp. jud. Sibiu

Extragem din darea de seamă despre munca desfășurată de către Despărțământul jud. Sibiu al Asociațiunii „Astra” pe anul 1934—35, următoarele date, cari vor ilustra în colori vii și frumoase contribuția învățătorilor din acest județ la culturalizarea poporului. În comitetul de conducere al acestui despărțământ au făcut parte în anul de muncă 1934/35 un inspector școlar, un revizor școlar și doi învățători.

La Universitatea populară organizată de Astra au ținut 2 conferințe inspectorul școlar. Secretar al comitetului a fost revizorul județean.

În cadrul conferințelor din Căminul C. F. R. dintre 14 conferințe, una a ținut-o inspectorul, alta revizorul și 4 au fost ținute de către învățători. Toate cele 14 conferințe au fost încadrate cu programe alese și distractive ca: coruri, declamări, teatru, loterii cu premii în cărți etc., conduse numai de învățători și învățătoare.

În instituția „Șoimii Carpaților” anexată Astreii, găsim că au activat 6 învățători. Astra și Antirevizionismul a deschis asemenea câmp larg de activitate învățătorilor, în urma hotărârii, ca cercurile culturale ale Astreii să formeze totodată și comitetul anti-revizionist din comună.

Cea mai intensă muncă însă au dezvoltat-o — cum e și firesc — la sate.

Dintre 116 conferințe ținute de către delegații din oraș, dela centru, 8 au fost ale învățătorilor.

În județ sunt 95 biblioteci ale Astreii, dintre cari 72 conduse de învățători.

Dintre 26 coruri ale Astreii, 24 sunt osteneala învățătorilor. În cadrele Astreii s'au jucat în anul 1934/35, peste 140 piese teatrale conduse și dirijate de învățători. Dintre piesele jucate, 30 sunt scrise de către învățători. La succesul celei dintâi școli țărănești înființată de Astra, Desp. Sibiu au contribuit 4 învățători ca prelegători, un conferențiar și aproape tot corpul didactic primar din orașul Sibiu a ostenit pentru reușita celor 4 șezători culturale.

La cursul de apicultură din comuna Gusu au luat parte 1 învățător ca conducător al cursului și 8 învățători ca ascultători, dintre 19 cursiști. La cursul de gospodărie din Porcești au luat parte 11 învățătoare.

La propagația culturală a subsecțiilor, învățătorii au luat parte cu 51 conferințe și cu tot atâtea producțiuni școlare.

În cadrele cercurilor culturale învățătorii au ținut 359 conferințe cu conținut folositor populației rurale.

Afară de acestea s'au organizat 3 cursuri de gospodărie casnică conduse de către învățătoare, școale de adulți, conduse de învățători și peste 40 șezători pentru femei.

Să mai adăogăm vre-un comentariu? Nu! Cifrele vorbesc destul de clar și elocvent. Nu ne rămâne, decât să ne înțelegem munca, iar pe dușmani să-i lăsăm în meseria lor...

P. O.

Corpul didactic secundar se frământă.

În fața primejdiei ce amenință iarăși, ca întotdeauna, corpul didactic, de câteori e vorba de armonizări, economii bugetare etc., profesorii se pregătesc de luptă. Pentru aceasta Consiliul general al Asociației generale a profesorilor s'a întrunit în zilele de 19, 20 Octombrie la București, când au adus hotărâri energice, cuprinse într'o rezoluțiune, compusă din opt puncte, dintre cari în al 6 și 7-lea punct cer:

Să se intervină la ministerul instrucțiunii pentru a se plăti de urgență bursele normaliştilor, cari sunt nevoiți a pleca din școală, dacă nu se achită la timp.

Să se intervină pentru respingerea cererilor ce se fac de unii părinți de a-și înscrie copiii la școlile minoritare confesionale.

În aceasta ședință a Cons. general, s'au auzit și glasuri, cari au cerut reluarea legăturilor cu Asociația învățătorilor pentru ca lupta să fie mai hotărâtă și mai ducătoare la rezultat. Din aceasta înfrățire numai câștiga se poate. De pierdut, nimic...

Învățători aleși în Comitetul Central al Asociațiunii „Astra“.

Adunarea generală a Asociațiunii „Astra” ținută la Satu Mare în 13, 14 și 15 Septembrie c., a ales cu unanimitate de voturi ca membrii în Comitetul Central pe învățătorii T. Iacobescu din Cetatea Albă și Petre Olariu din Sibiu, redactorul revistei noastre.

Prin această alegere s'a implinit un vechiu deziderat al învățătorimii, de a-și avea reprezentanți în acest for de conducere culturală.

Poșta Redacției

Mai Multora. Să ne iertați, dar nu vă putem anunța pe fiecare, în acest loc, dacă cele trimise vor apare vre-odată sau nu. Numărul celor cari cer intrare pe tribuna Luceafărului, crește mereu. Din materialul trimis, noi alegem ceea ce credem că e potrivit și în spiritul revistei.

Celor cari ne trimit poezii, le dăm un sfat: mai rar cu poeziile, deoarece poezii se nasc, nu se fac. Încercați și stăruiiți în proză, căci lungă deprindere face pe măestrul.

Dlui S. N. Ceeace ne comunică nu e chiar nou pentru noi. Avem un mare dar, care ne ajută mult: ne lasă reci atât clevetirile, cât și laudele. Cele din urmă sunt opera neputincioșilor, din capul cărora n'am auzit să fi scânteiat ceva ce să rămână, cei din urmă sunt pescuitorii de ocazii. Noi ținem drumul mulțimii celei tăcute și bune, care-și vede de treburi, de muncă. Pe aceștia ne răzimăm toată speranța în zilele de mai bine.

Dlui A. P. Da, o să vină și vremea aceea, când vom arăta cu numele pe cei cari aveau datorința să ne ajute... Ce să-i faci vanității? Când a mușcat din om, a viciat un suflet.

Dlui S. L. Noaptea Invierii, la timpul său. Nu vezi că-i noaptea amorfirii?

Dlui Oct. S. în M. Regretăm mult, că nu putem publica cele trimise, clișeul notelor fiind prea scump, când noi luptăm cu mari greutăți financiare. Cred, că nu te superi și ne vei rămânea sprijinitor și colaborator și pe mai departe.

Catedra

Catedra culturală ilustrată Nr. 1—2, Anul IX, pe Septembrie și Octombrie 1935, a apărut cu un bogat și variat cuprins pentru lecturi și serbări școlare.

TEATRU ȘCOLAR: O seară la cercetași, Scufița Roșie, Sâmburele. **POEZII:** Isus prin grâu. Vouă Cercetași, Balada Mării, Țiganul orb, Greerașul ș. a. **CÂNTECE:** Doina Jiului, Căsuța, Hora Mare.

Paginile sunt împodobite cu numeroase ilustrații, iar coperta are o splendidă reproducere în culori, după tabloul pictorului Grigorescu: La gura sobei.

CATEDRA rămâne sfătuitoarea indispensabilă în educarea tineretului și în organizarea serbărilor școlare. Abonamentul 60 Lei. Pentru elevi individual 40 Lei.

Redacția și administrația, Galați str. Cuza Vodă 45.

În „Biblioteca Catedra” a apărut Nr. 7—10. **TEATRU** pentru școlari, cercetași, premilitari, un volum cu 104 pagini conținând 32 piese teatrale cu subiecte patriotice, morale, educative, vitejești, comice.

Este de cel mai mare folos învățătorilor, în activitatea extrașcolară. Volumul de față aduce o contribuție apreciabilă la îmbogățirea bibliotecii teatrului școlar, de aceea îl recomandăm călduros.

Prețul 100 Lei, iar pentru abonații Catedrei numai 60 Lei.

Galați, str. Cuza Vodă 45.

Nou!**Nou!**

Vizitați noua

Librărie Cooperativă „SPIRU HARET“

asortată cu tot felul de cărți:
literare, științifice, etc.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Expoziție permanentă de cărți.

Mare asortiment de **requisite școlare** și de birou, caete de tot felul, registre și articole de papetărie.

Cărți școlare de tot felul.

Incercați spre a vă convinge!

Prețurile cele mai reduse!

Librăria Cooperativă „SPIRU HARET“, Sibiu, str. Nonterus 6

Colaboratori:

I. Simionescu, Gh. Preda, Z. Sandu, Petre R. Petrescu, Lucian Bologa, Al. Dima, Gh. Maior, Dr. Nicolae D., P. N. Apolzan, I. Delu, I. Dragomir, I. Dopp, Mina Grădinaru, S. Florea, M. Faur, St. Potcoavă, Pavel Popescu, I. Tatu, N. Bunescu, D. Tipuriță, D. Guranu, N. C. Verzesu, S. Dragoman.

Comitetul de conducere al revistei:

I. N. Ciolan, Petru Olariu, Miron Bibu, Nicolae Martin.

Comitetul Asociației:

I. N. Ciolan, președinte; Petru Olariu, v.-președinte; Miron Bibu, secretar; Ioan Tănase, casier; Maria Petrescu, Nicolae Iordan, S. Dragoman, Nicolae Martin, Bogdan Ene.

Comisia cenzorilor:

N. Verzesu, Șt. Cornea, N. Boiceanu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Abonamente:

Pentru învățători, preoți, notari, primari, studenți
și săteni pe timp de un an se plătește suma de Lei 150.—
Pentru comitetele școlare, primării, oficii paro-
hiale, bănci populare și cooperative pe un an „ 250.—
Abonamente de onoare pe un an „ 500.—

Abonamentele se pot face în orice
timp al anului, trimițându-se fiecărui
nou abonat, revista pe anul întreg.

**Costul abonamentului se va trimite înainte la adresa:
Administrația revistei „LUCEAFĂRUL“, str. Gh. Lazăr 21, Sibiu.**

Numărul 9—10 apare la 15 Dec. 1935.

Sumarul:

Literatură — Artă.

- Sonet, poezie *Aurelia Pop*
Din cele trecute vremi *Petrea Dascălul*

Invățăământ — Educație.

- Educația în raport cu reflexele condiționale . . . *Dr. Gh. Preda*
Fișa individuală *Nic. D. Marin*
Orientarea profesională și tehnica unui examen . . *D. Roman, inv.*

Viața morală și religioasă a satului.

- Un eveniment religios național *Conta*

Viața culturală și națională a satului.

- Străjeria în slujba neamului *Florea Samoilă, inv.*

Viața higienică a satului.

- Tuberculoza și educația *Dr. Traian Bude*

Viața industrială.

- Mica industrie țărănească *Conta*

Viața administrativă a satului.

- Simplificarea administrației școlare *S. Dragoman, inv.*
Actualități *Nic. Martin, inv. dir.*

Folclor și artă populară.

- Fată dela țară *E. Seni*
Comorile satelor noastre *I. Albescu*
Cântece populare *Din culegerea: I. Brad*

Recensii.

- G. G. Antonescu: Pedagogia contemporană . . . *D. Roman, inv.*

Știri și informațiuni. Poșta Redacției.